mavi

IRMAK OKULLARI GAZETECİLİK KULÜBÜ YAYINIDIR ● SAYI 7 ● OCAK 2015

IRMAK OKULLARI

- Geziyoruz
- Kitapların Dünyası
- Kalemimizden
- Velilerimiz Yazıyor

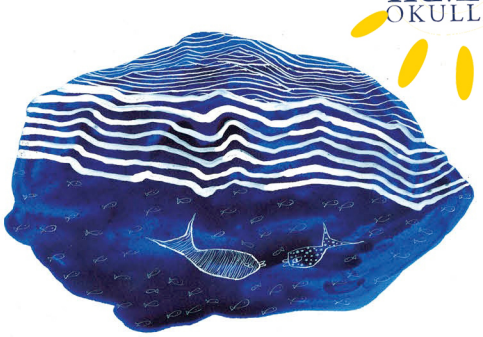

"Eğitimde fark, IRMAK"
IRMAK OKULLARI

Sayı : 7
Yayın Tarihi: Ocak 2015

İmtiyaz Sahibi
Irmak Okulları Adına

Nazan FETTAHOĞLU
Kurumlar Koordinatörü

Yayın Kurulu
Serap GÖKCAN KUTLU
Sermin KONAK
Rabia YILDIRAN

Editör
Zeynep AYDINLAR

Kapak Tasarım
Sedef ULUĞ

Dergi Tasarım
Sermin KONAK
Serap GÖKCAN KUTLU
Kulüp Öğrencileri

Redaksiyon
Serap GÖKCAN KUTLU
Rabia YILDIRAN

Kulüp Öğrencileri

Ayşenur EKİNCİ
Can ERMERT
Çiçek ZENGİN
Doğa BACINOĞLU
Kayla HAYNES
Lal ATSAN
Sedef YURDAKUL
Serpil Rana ÖZHEKİM
Zeynep AYDINLAR

İletişim
Cemil Topuzlu Cad. No: 100 34728
Caddebostan/İstanbul
E-posta: bil-gi@irmak.k12.tr
Tel:+90 216 411 39 23 24-25
Fax: +90 216 411 39 26

facebook.com/
twitter.com/
youtube.com/

içindekiler

EDİTÖRDEN BİR DAMLA 2
YEMEKLER 3
DENGELİ BESLENME 4
SÖZLÜK DEĞİLİZ Kİ! 5
GEZGİNLER 6
GARİP REKORLAR 7
ALGORİTMA 8-9
ÖĞRETMEN ANILARI 10
ÖĞRETMENLERİMİZ YAZIYOR 11
EĞLENMEK İÇİN 12
GÜNEŞ'E YOLCULUK 13
KİLİT ALTINDAKİLER 14
HAYALLER 15
VELİLERİMİZ YAZIYOR 16-17
GEZİYORUZ 18-21
GENÇ KALEMLER CUMHURİYETİ YAZIYOR 22-23
ŞİİRLE 24-25
BİR ÖYKÜ: BEYOĞLU KİTAPÇISI 26
EKMEK İSRAFI 27
KİTAPLARIN DÜNYASI 28-39
KALEMİMİZDEN 40-47
WE WROTE THESE 48-60

EDİTÖRDEN BİR DAMLA

Merhaba, ben Zeynep Aydınlar. Mavi'nin bu dönemki sayısının editörüyüm. Ortaokula geçerken çok heyecanlıydım çünkü ancak ortaokul öğrencisi olduğumuzda "Gazetecilik Kulübü"ne katılabiliyorduk ve bu benim en çok istediğim şeydi. Bu kulübün bir üyesi olmak bana çok sevdiğim yazma eylemini daha planlı bir şekilde gerçekleştirme ve yazılarımı diğer arkadaşlarımla paylaşma imkânı verdi.

Aslında dünyada var oluş amacımız anlamak ve anlatmak üzerine sanki. Herkes bunu farklı yollarla yapıyor. Benim için de yaşadığım evreni anlamanın ve anlatmanın yolu yazmaktan geçer. Yazmak, benim için çok özeldir. Sizin için bu yazıyı hazırlarken bir şiirde okuduğum gibidir:

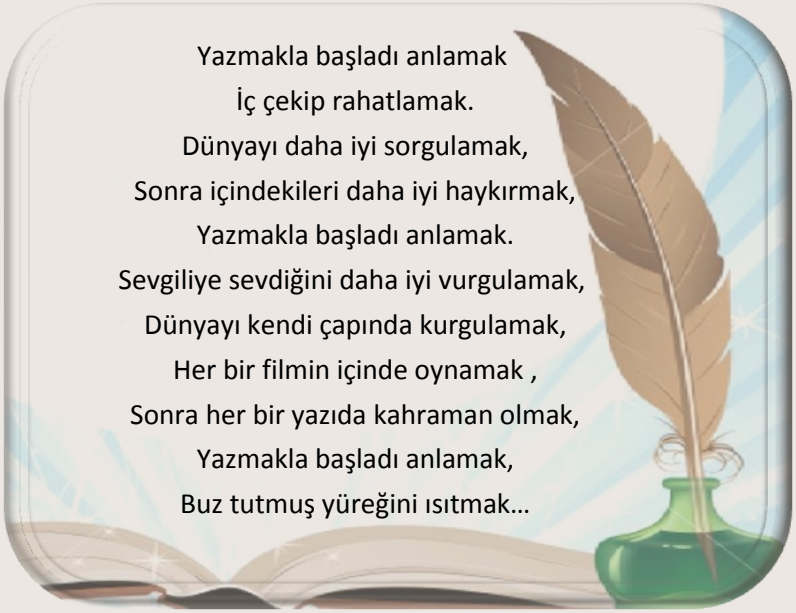

Yazmakla başladı anlamak
İç çekip rahatlamak.
Dünyayı daha iyi sorgulamak,
Sonra içindekileri daha iyi haykırmak,
Yazmakla başladı anlamak.
Sevgiliye sevdiğini daha iyi vurgulamak,
Dünyayı kendi çapında kurgulamak,
Her bir filmin içinde oynamak ,
Sonra her bir yazıda kahraman olmak,
Yazmakla başladı anlamak,
Buz tutmuş yüreğini ısıtmak…

Hayatımızdaki iyilikleri, kötülükleri, acıları, sevgiyi, öfkeyi kısaca bizi biz yapan tüm insani duyguları yazıyla anlatabiliriz. Biz de "Mavi" dergisi öğrencileri olarak sizleri yazmaya ve yazdıklarınızı bizlerle paylaşmaya davet ediyoruz.

Bir dönemi de sınavlarla, sözlülerle, oyunlarla ve projelerle bitirdik. Ve 2014'ü de… Bizlerin amacı bilgi toplamak, yazı yazmak, fotoğraf çekmek ve yaratmaktı. Sizlere bütün dönemin emeğini sunmaktı amacımız.

Şimdi keyifli bir süreç sizleri bekliyor. 15 günlük tatilinizi karla oynayarak kitap okuyarak belki de koltuğunuzda keyif yapıp film izleyerek belki hiç gitmediğiniz bir ülkeyi ya da şehri keşfederek geçireceksiniz. Fakat tüm bunlar olurken biz "Mavi" dergisinin içinde sizi bekleyeceğiz. Kapağımızın açılmasını, gittiğiniz yereler taşınmayı, bavulunuzun bir kenarına sıkıştırılmayı ya da başucunuzda bir soluk olmayı bekleyeceğiz.

Okunmak ve yeni yazılara, yeni fikirlere ilham vermek dileğiyle…

Zeynep AYDINLAR 5A

Yemekler

Pancake Tarifi

1,5 su bardağı un,

3 yemek kaşığı şeker,

2 çay kaşığı (ya da bir paket) kabartma tozu,

Bir fiske tuz,

3/4 su bardağı kadar su,

2 yumurta,

3 yemek kaşığı kadar eritilmiş yağ.

(Bu tarif 2 ya da 3 kişilik bir tariftir.)

Yağı tavanıza koyun. Yağ dışındaki bütün karışımları bir kabın içinde karıştırın. Ondan sonra da karışımı kepçe kepçe tavanıza koyun. Isısı size kalmış…

Cupcake Tarifi

3 adet yumurta (oda sıcaklığında),

1 bardak toz şeker,

Yarım bardak sıvı yağ,

1 bardak yoğurt (süt-yoğurt karışık olabilir),

1 paket kabartma tozu,

2,5 bardak un.

Üstü için:
Dr.Oetker şeftalili dream ole.

Bir kabın içine yumurtaları, toz şekeri koyalım ve iyice çırpalım.

İçine diğer malzemeleri ilave edelim. (Unu kontrollü ilave edelim.)

Hazırladığımız karışımı cupcake kalıplarının yarısına kadar dökelim.

Önceden ısıtılmış 180° fırında 15 dk. pişirelim.

Çiçek ZENGİN 5A

DENGELİ BESLENME

DENGELİ BESLENME NEDİR?

Vücudun ihtiyaç duyduğu besin maddelerinin yeterli oranda tüketilmesine dengeli beslenme denir. Beslenme açlık duygusunu bastırmak, karın doyurmak ya da canının çektiği şeyleri yemek içmek değildir. Beslenme; sağlığı korumak, geliştirmek ve yaşam kalitesini yükseltmek için vücudun gereksinimi olan besin öğelerini yeterli miktarlarda ve uygun zamanlarda almak için bilinçli yapılması gereken bir davranıştır.

BESİN PİRAMİDİ

Besin piramidi kısaca, bireylerin günlük olarak alması gereken besin ve besin maddelerini içeren kılavuzdur.

BESİN GRUPLARI

İnsanın büyüme,gelişme ve sağlıklı olarak yaşamını sürdürebilmesi için gereksinimi olan besin öğelerini 6 grupta toplarız.

1. **Karbonhidratlar**
2. **Proteinler**
3. **Yağlar**
4. **Vitaminler**
5. **Mineraller**
6. **Su**

DENGESİZ BESLENMENİN SONUÇLARI

Reflü Hastalığı

Reflü, mideye giden besinlerin yemek borusuna geri kaçmasıdır.

DENGESİZ BESLENME HASTALIKLARI

1. Obezite
2. Reflü
3. Kansızlık
4. İyot yetersizliği
5. Demir Eksikliği
6. Protein - Enerji Yetersizliği
7. Diş Çürükleri
8. Vitamin Yetersizliği
9. Kalp - Damar hastalıkları
10. Şeker Hastalığı
11. Raşitizm
12. Tansiyon Yüksekliği
13. Diyabet
14. Gut Hastalığı
15. Cilt Hastalıkları

Kayla HAYNES 6A

Serpil Rana ÖZHEKİM 5B

SÖZLÜK DEĞİLİZ Kİ !

Çaptı: Koşan, seğirten

İnci Umay: Bir nesnenin çapı

İmge Aktuğan: Bir şeyin çapı

Alaz Akınoğlu: Çarptı

Düzge: Süs, makyaj

Serap Kutlu: Çizgi

İnci Umay: Spatula

Ağıç: Hazine, servet

Duygu Özkan: Bitki

Ceylin Arpacı: Öğüt

Arat: Cesaret, yüreklilik

Rabia Yıldıran: Aratmak, aramak

Merve Morgül: Sanat

Ayşegül Gürler: Melek

Ardalı (ardalu): Yönetici, amir

Efe Çatal: Akıllılık

Yeşim Timur: Ayrıcalıklı

Dip: Baht, talip

Yaz Öztürk: Araba parçası

Mustafa Yıldızhan: Derin bir yer

Angış: Ünlü, meşhur

Batu Aydemir: Alkış

Özgür Çoban: Kural

Alen :Dur

Özgür Çoban: Net

Evren Pravadılı: Açıkça

Asığ: Fayda, çıkar

Rana Özhekim : Asi

Çiçek Zengin : Sığ

Baytar : Veteriner

Can Ermert : Erkek

Kayla Haynes: Balta

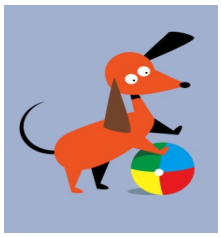

Zaar: Köpek

Ayşenur Ekinci: Zar

Lal Atsan : Çanta

Sedef YURDAKUL 5B

Zeynep AYDINLAR 5A

Bilge Doğa BACINOĞLU 5B

GEZGİNLER

İskoçya kesinlikle görmeniz gereken yerlerden biri. İskoçya içinde tarihi ve doğa harikası eserler bulunduran muhteşem bir yer. Edinburgh, biraz İstanbul'a benziyor ama iki yakası yok. New Town'la Old Town'u birleştiren harika bir köprü ve yanında mağazalar... Size önerim bir gezi otobüsüne binin ve gidilebilecek farklı yerler hakkında küçük bir fikriniz olsun. Edinburgh'un bir ilginç yanı da caddelerde bile çok eski ve tarihi önem taşıyan eserler var. Örneğin Princess Street Caddesi içinde Scott Monument, National Gallery of Scotland gibi turistik yerleri ve aynı zamanda İskoçya'yı yansıtan eserlerin bulunduğu müzeleri bulunuyor.

İskoçya, İngiltere, Galler ve Kuzey İrlanda ile birlikte Birleşik Krallık'ı oluşturan 4 ülkeden biri; İngiltere'den sonra en fazla nüfusa sahip olan 2. Birleşik Krallık ülkesidir.

Ülke bağımsızlık isteğini referanduma götürme kararı almıştır ve bu doğrultuda 18 Eylül 2014 tarihinde bağımsızlık kararı çıktı.

Edinburgh Üniversitesi İskoçya'nın başkenti, Edinburgh'da bulunan bir üniversitedir. 14 Nisan 1582 tarihinde Kral VI. James tarafından yasalaştırılan Edinburgh Üniversitesi 1583 yılında kurulmuştur. Edinburgh Üniversitesi dünyanın en saygın üniversiteleri arasında yer almaktadır. 2010 yılında uluslararası üniversiteler arasında dünyanın en iyi 9. üniversitesi seçilmiştir. 9 Nobel Ödülü, 1 Abel Ödülü ve Olimpiyatlarda birçok altın madalya çıkaran Edinburgh Üniversitesi, Harvard, Oxford ve Cambridge gibi dünyaca ünlü ve prestijli üniversiteler arasında yer almaktadır.

Size önerdiğim yerlerden biri Camera Obsurca. Burada harika ilizyonlar ve etkinlikler var. Eğlenebileceğiniz harika bir yer.

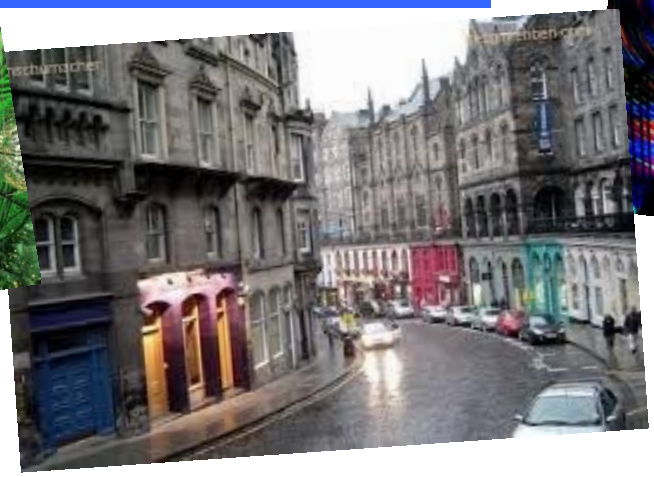

Sedef YURDAKUL 5A

Çok Havalılarrrr!!!

GARİP REKORLAR

Vay canına!!!

Amerikalı Lee Redmond, toplam uzunluğu 7,51 metre olan el tırnaklarıyla, dünyanın en uzun tırnaklı insanı olarak Guinness Rekorlar Kitabı'na adını yazdırdı.

Almanya Hamburg'da Tom Sietas, suyun altında 14 dakika 27 saniye nefesini tutarak rekor kırdı.

Jordan Michael´in ayakkabı koleksiyonu: Jordan, 2500´ten fazla çift biriktirmiş.

Rusya'da Valentina Vassilyeva isimli bir köylü dünyanın en çok doğum yapan kadını. 1725-1765 yılları arasında doğan 69 çocuğun; 16'sı çift ikiz, 7'si üçüz ve 4'ü dördüzdü.

Moğolistan'dan Oyungerel Luvsandorj kendi vücudunu 50 saniye boyunca ağzıyla taşımayı başarmış.

Elaine Davidson'ın vücudunda tam 1903 piercing var.

Bilge Doğa BACINOĞLU 5B

ALGORİTMA VE AKIŞ ŞEMASI

Algoritma, bir işi gerçekleştirmek için yapılması gereken işlemlerin adım adım gösterilmesidir. Günlük hayatımızda sıklıkla algoritma kullanırız. Örneğin, evden okula gitme, ne giyeceğimize karar verme, yemek hazırlama gibi günlük olayların sıralı bir şekilde ifade edilmesi bir algoritmadır.

Hep birlikte kek pişirme algoritması hazırlayalım.

1. Fırını 180 dereceye ayarla
2. Kabı hazırla
3. Unu dök
4. Yağı koy
5. Şekeri dök
6. Sütü dök
7. Yumurtaları kır
8. Tüm malzemeleri karıştır
9. Karışımı kek kabına koy
10. 50 dakika pişir
11. Keki fırından çıkar

Afiyetle ye!

Akış şeması

Akış şeması, algoritmanın belli sembollerle gösterilmesidir. Akış şemaları bir işlemin sırasını daha rahat ifade edilmesidir.

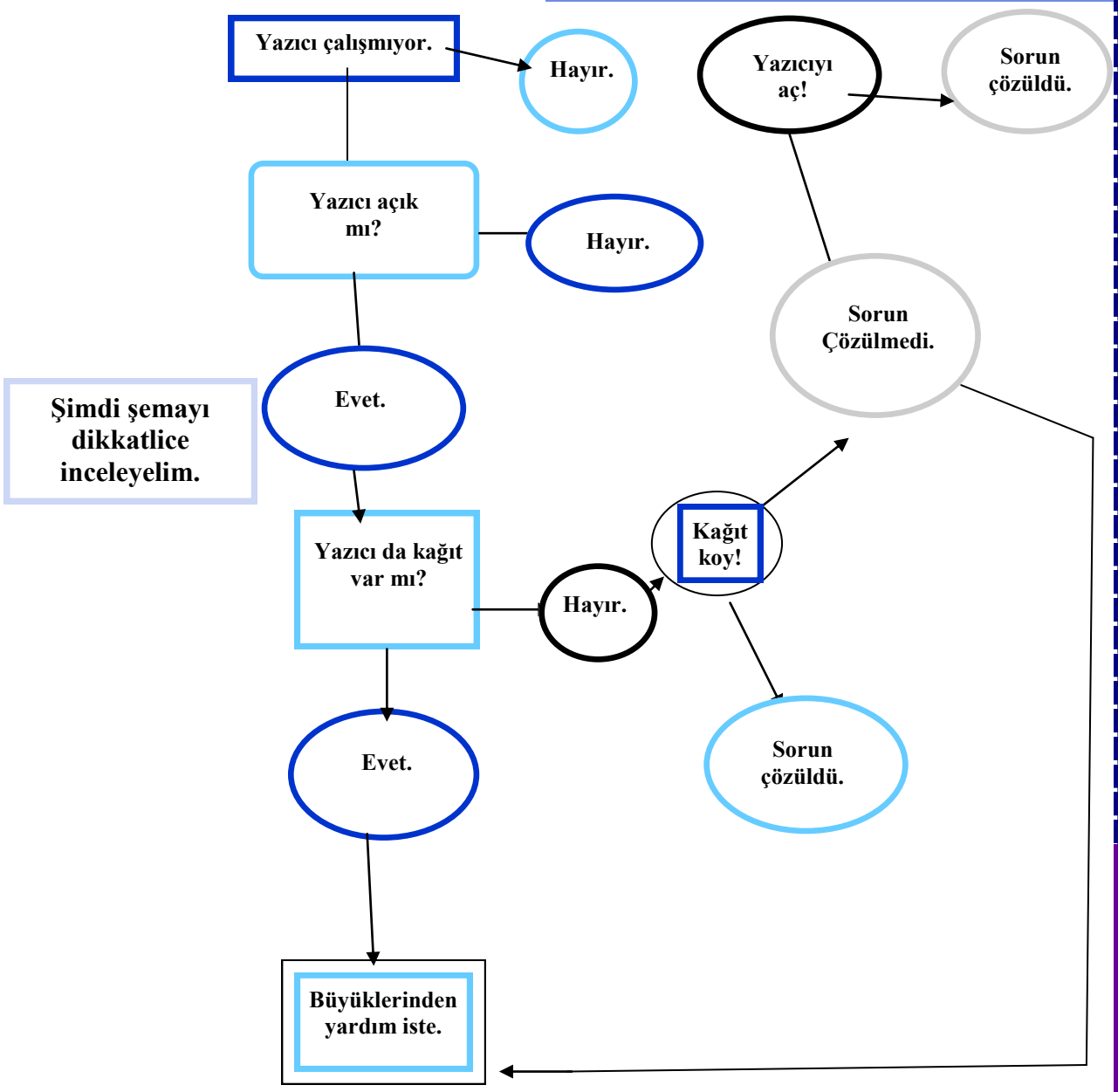

Akış şemasını hazırlarken kullandığımız sembollerin resimlerini inceleyelim.

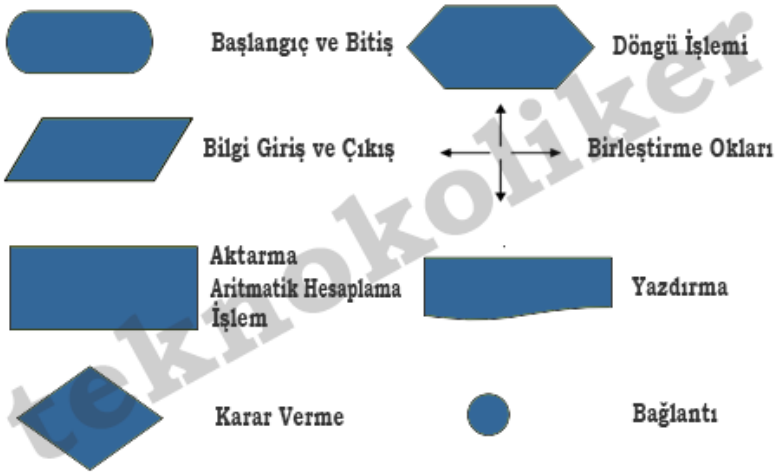

İşte bunlar

Kayla HAYNES 6A

teknokoliker

Öğretmenler Günü Kutlu Olsun

4 Kasım'da doğum yaptım. Bu nedenle 24 Kasım Öğretmenler Günü'nü kutlayamadım. Çok sevdiğim bir öğrencim, bu güzel günümde beni yalnız bırakmayıp evime çiçek yolladı. Çok duygulandım, beni hatırlaması çok hoşuma gitti .

Saadet İnan UYAR (Resim öğretmeni)

Gülşehir ilçesinde çok programlı bir lisede öğretmenliğe başladım. O sene öğretmenler gününde mesleğe başlayan diğer öğretmenlerle beraber yemin törenimiz vardı. İlçenin idari amirleri olan kaymakam, belediye başkanı, ilçe emniyet müdürünün de olduğu bir tören yapıldı. Adet olduğu üzere saygı duruşu ve İstiklal Marşı'nı yönetmek üzere Beden Eğitimi Öğretmeni saygı duruşu komutu verdi. Biz yeni öğretmenler en öndeydik, hazır ola geçtik ve çok ciddi bir sessizlik oldu. Fakat salonda radyo açık unutulmuştu ve bu sırada radyonun sesi öne çıkmıştı. Bulunduğumuz yer nedeniyle çok hareketli bir türkü çalıyormuş. Tüm öğrenciler ve emniyet yetkileri gülmemek için kendilerini zor tuttular, biz onlardan daha iyi dayanmalıydık ama başarısız olduk. Sonra beden öğretmeni ciddi bir şekilde gelip radyoyu kapattı ve yemin törenine geçerken hepimizin yüzü kıpkırmızı oldu.

Tılsım ÇOLAK (Türkçe Öğretmeni)

Öğrencilerimin aradan yıllar geçse de beni hatırlayıp ararlar. Bu durum beni çok mutlu eder.

Suhan HATİPOĞLU (Fen Bilgisi Öğretmeni)

Irmak Okullarındaki ilk ya da ikinci yılımdı. Rehber öğretmeni olduğum sınıfın öğrencileri benim için bir defter hazırlamış, her biri en samimi duygularıyla benimle ilgili düşüncelerini yazmıştı. Elden ele dolaşarak her öğrencimin kalemiyle renklenen bu defter benim için unutulmazlar arasındadır. Öğretmenler gününde aldığım en anlamlı hediyeydi.

Serap KUTLU (Türkçe Öğretmeni)

Can ERMERT 5B

ÖĞRETMENLERİMİZ YAZIYOR

İPEKBÖCEĞİ

Bir idam mahkûmu gibi
Ağır ağır yürüyüp,
Ama kendinden emin,
Yaşadıklarının hesabı
Boğum boğum sırtında
Serdin kendini.

Bir gayretle kafanı kaldırıp
Göğe baktın.
“Acaba, acaba hatırlayabilecek miyim öncesini?”
Diye soruyorsun belki kendine.
Derin bir nefesle
Son bir bakış atıp
Kapattın kendini
Bembeyaz bir kaftanla.

Sen kanatlarını açtın ya
Bahar geldi.
Şimdi dokumacı tezgâhının çıkrık sesleri
Karışıyor ayrılık türkülerine.

Evren PIRAVADILI
(Müzik Bölüm Başkanı)

BALIKÇI
(Dedem Necmi Zağralı'ya ithafen)

Amma düşündün be kızım?
Evet!.. Denize aşığım.

Bi'çıktım mı
Gideceğim yer bilinmez,
Ama döneceğim liman belli.
Sabahın körü olur güneşi çeker,
Gecenin dibinde gezer,
Yıldızlar yorganım olur üstüme örterim,
Ama illa ki sana dönerim.

Sen anlarsın gelişimi,
Rüzgarımla gelirim,
Tenim hasret kokar,
Lodosum başını döndürür,
Poyrazım ateşini söndürür.
Bedenim onca zaman sonra
Hatırlar seni.
Ellerim yine sana dokunurken
Pul pul olur dökülür.

Sararım seni dalgalar gibi.
En kuytu köşelerine girer,
Kaçak bir rüzgar misali
Fısıldarım sana olan susuzluğumu.

Çocuklarım olsun isterim.
Deniz, Mercan ve İnci.
Hepsi sevsinler birbirlerini
Ve asla üzmesinler seni.
Bilsinler ki kocaman dalgalarla
Boğuşan bu yorgun adam,
Bir gün döner ve anlar.
Ve anlarsa kim olursa olsun
Hesabını sorar kadınının yüzündeki
Gamın, kederin sebebini.

Yaşlanacak bu adam.
Sabahları uyandığında
Yanında bulamayacaksın
Bir bakmışsın ki gözleri ufka dalmış,
Özlemle bakıyor uzaklara.
Bu sefer teni denize hasret.
Ellerine bakıp,
Denizden kalan izleri ovuşturuyor,
Bastırıyor daha da.
Acısın ki hatırlayabilsin.

Uzaklaştıkça tekneler kızacak kendine.
Deniz sanki her gün
Daha da çekilmiş gelecek.
İçindeki çocuk durmasa da yerinde
Bedeni bir çapa gibi çakılmış,
Takılmış toprak ananın köklerine.

Sonunda bir gün
Deniz kıyısında bulacaksın
Bana ait ne var ne yok.
O zaman üzülmeyeceksin,
Bir balıkçı karısı gibi
Sabırla bekleyeceksin.

Şimdi... Varacak mısın bana?
Alır mısın beni
Zeytin çiçeği korkulu yarım koynuna?

Evren PIRAVADILI
(Müzik Bölüm Başkanı)

Eğlenmek mi istiyorsun ?

Hayatınızda hep aynı olaylar mı gerçekleşiyor? Her gün aynı kişilerle, aynı eşyalarla mı berabersiniz? Bu olaylar hayatınızda büyük bir yer kaplıyorsa bu bölümü okumanız size büyük bir yarar sağlar.

İlk olarak dışarıya çıkıp arabanın kapısını koşarak açabilir, veliniz ya da arkadaşınız eşliğiyle "VIALAND" eğlence diyarına gidebilirsiniz. Bunun için tek gereken ailenizden bir izin almanız.

Aileniz buna izin vermez ise televizyonu açıp ayaklarınızı koltuğa uzatabilir; patlamış mısır, cips ve kraker yiyebilirsiniz. Hem de bunu yapmak için kimseden izin almanıza gerek yok.

Bu ilginiz çekmiyor ise arabaya binip ya da yürüyerek sahile gidebilir, evcil hayvanınızı gezdirebilir, parklarda spor yapıp oyun oynayabilirsiniz. Yürüyüş yapıp doğanın mis kokusunu içinize çekip rahatlayabilirsiniz.

Üçüncü olarak erkekseniz ve spor yapmayı çok seviyorsanız hemen bir spor sahasına ya da bir spor merkezine gidebilir ve orada çok güzel zaman geçirebilirsiniz.

Dördüncü olarak odanıza kapanır, müzik açar, şarkı söyleyip dans edersiniz. En sevdiğiniz, en güzel olduğunu düşündüğünüz şarkıları indirip istediğiniz gibi kullanabilirsiniz.

Lal ATSAN 5B

Bence hepiniz eğlenmenin bir yolunu bulabilirsiniz...

GÜNEŞ'E YOLCULUK

Haydi, öyküdeki boşlukları siz doldurun!

Yağmurun hiç durmadan, peşinden koşturan atlar varmış gibi yağdığı, yanına da serin, tatlı bir rüzgarın eşlik ettiği kimine göre güzel kimine göre sıkıcı bir günde insanlar evine gitmeye çalışıyordu. Fakat durmaksızın yağan yağmurun bozduğu yollar ve trafik yoğunluğu yüzünden çoğu evine gidemiyordu. Herkes içinde bulundukları duruma isyan ediyordu ama kimse söylenmekten başka bir şey yapmıyordu. Sonunda bir kişi öne çıktı adı …….idi. Hayal gücü o kadar geniş biriydi ki boş vakitlerini sıradan insanlar gibi kitap okuyarak müzik dinleyerek ya da film izleyerek geçirmezdi. O boş vakitlerinde roket yapıyordu. İşte tam da bugün evinin garajında yıllardır çalışarak yaptığı roketi kullanmaya karar verdi ve uzun zamandır yaptığı araştırmalar sonunda planladığı gibi ……...gezegenine gitti. Orada yaşam olup olmadığını bilmiyordu. Bu yüzden epey dolaştı ama hiçbir canlıya rastlamadı: Ne bir çiçek ne bir böcek. Bu yüzden dünyamızın yaşam kaynağı olan Güneş'e gitti. Giderken Güneş'in yakıcı sıcağından korunmak için kendi hazırladığı özel kıyafetlerini giydi. Güneş'i gördü ama çok şaşırdı çünkü Güneş'in suratı asıktı. Nedenini sorduğunda Güneş:

"…….…"dedi……

bunu çözmek için Dünya'ya döndü ve güneşin durumunu herkese anlattı. İnsanlar Güneş'in sorununu çözmek için hazırlıklara başladılar. Kısa bir süre sonra işlerini tamamladılar. Ertesi sabah saat dokuzda……...buluşup ……

Sabah dokuz olduğunda herkes planlanan yere gelmişti. Fakat bir sorunları vardı. Çok fazla yağmur yağdığı için sel başlamıştı. Her şey suyun üstünde yüzüyordu: arabalar, kopan ağaç dalları, insanlar… Herkes var gücü ile ……..……. diye bağırdı ve yağmur durdu. Güneş açtı.

Ayşenur EKİNCİ 5B

Kilit Altındakiler

2014 yılında her iki dakikada çekilen fotoğraf sayısı 19. yüzyılda çekilen tüm fotoğraflardan daha fazladır.

Dünya nüfusunun sadece %2'si yeşil gözlüdür.

Su aygırının sütü pembe renklidir.

Bal güneş görmediği sürece 100 yıl yaşayabilir.

Ahtapotların üç tane kalbi vardır.

İnsan DNA'sı %50 oranında muz DNA'sı ile benzerdir.

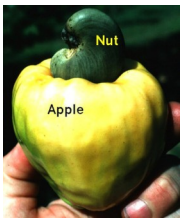

Kaju olarak bildiğimiz çerez aslında Kaju meyvesinin sapıdır.

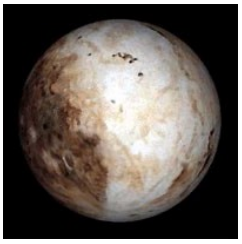

Pluton keşfedildiği zamandan itibaren bir kez bile güneşin etrafında tam tur dönmemiştir. Bu yüzden artık bir gezegen olarak kabul edilmiyor.

Gökyüzündeki yıldız sayısı dünya üzerindeki tüm plajlardaki kum tanesi sayısından fazladır.

Rusya, Pluton'dan daha büyük bir yüzölçümüne sahiptir.

Bilge Doğa BACINOĞLU 5B

Hayaller

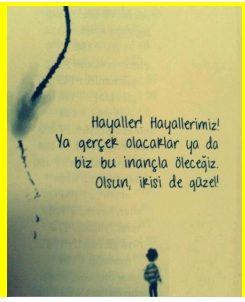

Asla hayallerinizden VAZGEÇMEYİN. Çünkü hayaller bizim kalbimizi oluşturan soyut bir kavramdır. Onları "kırarlar" diye düşünürseniz yarım kalmış bir hayatınız olur. Korkularla yaşamayın, hayalinizin peşinden gidin, hayal gücünüzü küçümsemeyin.

Kiminin hayali bir yere gitmektir, kimi tüm dünyayı dolaşmak, kimi uzaya gitmek ister; kiminin hayali bir icat yapmaktır, kimi ünlü olmak ister kimi bir keşif yapmak… Bizi hayata bağlar hayal kurmak, yaşam sevinci verir. Hayal gücü zengin insanların yaratıcılığı da çok geniştir. Etrafınızdaki insanların hayallerinizi küçümsemeyin...Dünyayı hayaller değiştirdi, unutmayın!

Sizin hayaliniz nedir?

.....

.....

Hayallerinizi bırakır mısınız?

.....

.....

Sizce Albert Einstein'ın hayaller ile ilgili sözü doğru mudur?

.....

.....

Hayaller sizce önemli midir?

.....

.....

Ayşenur EKİNCİ 5B

Annem'e Yazmışım…

Boğuk bir öksürük sesi gecenin sessizliğine davetsiz bir misafir gibi çöktüğünde kendi sesimle sıçradım. Yine kendimi "alerjik" diye kandırdığım öksürükle boğuşurken buldum. Boğazıma yapışmış bırakmıyordu. Kızımın yatmasını beklerken kanepede uyuyakalmışım, fırladım ve pencereye koştum. Nasıl bir temiz hava umudu taşıyorsam… Gözlerimi ovuştururken, kızımın hala uyumamış olmasına kızmakla kızmamak arasında uyku sersemi bir kararsızlık yaşadım. Bakışlarım, onun gözlerine keskin bir yolculuk yaptıktan sonra, elimi yavaşça alnıma götürdüm, parmaklarımı araladıktan sonra orta parmağımla alnımın tam ortasına hafifçe dokundum. Beklemeye başladım.

Pazar akşamının artık bizim yatmamız gerektiğini neredeyse bağıran saatlerinden biriydi, vakit epey geçti. Kızım, bitirilmemiş işlerin insanda bıraktığı telaşla ödevini yaparken anlaşılan komşuyu uyku tutmamış, her zamanki gibi yılların yorgunluğunu taşıyan güzel elleriyle, yanlış anahtarla deneme çalışmaları yaparak bizim kapıyı açmaya çalışıyordu. Hiç uğraştırmadan koşup kapıyı açtım. En sevdiğim komşum elinde birkaç kâğıt "Bakın ne buldum!" diye geldi. Anlamıştım hemen elindekilerin ne olduğunu: Yaklaşık 14 sene önce anneme yazdığım mektuplardı. Bir süreliğine Amerika'ya, uzaktan kendimi seyretmeye, gitmiştim. O zaman yazmıştım, hani elimiz kalem tutarken yazabileceklerimiz için tuşlarla bu kadar haşır neşir değilken. Elinde bir de minik zarf. O da kızımın yumuşacık ellerindeki, narin ve umutlu parmaklarıyla dokuduğu kelimelerle bezenmiş, elden verilmiş bir minik not. Kızım neredeyse on üç yaşına girecek. Kim bilir o minik yüreğinin nasırlanmamış kıvrımlarından anneannesine yazalı kaç sene olmuş?

Annem geldiğinde "Anne, ben de tam kahveyi paketten kavanoza boşaltıyordum. İçimden geçirdim kahve yapalım, diye ama geç oldu, içmezsin diye düşündüm." dedim. Annem de "Bugün içeyim." deyince kahve keyfine oturduk. Mis gibi kahve kokusu nostaljik ortamımızı pekiştirmişti. Annemin duyguları, anılarını biriktirdiği yüreğinden boğazına yol bulmuş, sanki orada mola verip düğümlenmiş, oradan da pınar olup akmamaya çalışan damlalara dönüşmüşlerdi. Mektubu okuyunca ben de hüzünlendim. Yazdıklarıma mı, annemin duygulanmasına mı, mektupları yazarken hissettiklerim mi bilemedim. O an bilebildiğim, o anı yaşamanın hazzı ile gözlerimin bir başka buğulanmasıydı.

"Artık seyahate gidince bana mektup yazmıyorsun." dedi. "Yine git yine yaz. Güzel oluyor." Anladım ki annemin özlediği sevgiyi hissetmekti… Aramızda onca mesafe olmasına rağmen onun için, onu düşünerek içimi dökmemdi. Özlenmesiydi. Kelimelerimdeki, bir anne ile yavrusunun kucaklaşmasını yaşatan dokunuştu. Seni seviyorum annem.

Bir an öylece kaldım. Amerika'da odamda hasta yatıyordum. Kendimi bitkin hissederken annemin hayatta olması beni biraz olsun ayağa kaldırmış, yazmak istemiştim. Annemin sıcak çorbasını hayal ede ede yazmıştım. Tekrar o günleri hatırlamak…Mektubu elime aldım. Önce sesli okumaya başladım ki kızımdan tepki gelmekte gecikmedi. Duygulanmak istemiyordu.

Annem'e Yazmışım…

Kahvemizi içtik, annemi gönderdik, yatağımıza yattık. Beni uyku tutmuyor. O mektup bana bir yol gösteriyordu. İçimde dolu dolu taşan "Yazmam lazım!" hissi yerini bulmuştu. Annemi yazmalıydım. Annemin 80 yılı aşkın yaşanmışlıklarını. Böylece mektuptaki sorularımın cevabını duyacaktım. İçimdeki boşluğun ne olduğu cevabını belki de…

Ne uzun bir geceymiş. Ne yapsam olmuyor! Uyku tutmadı, kalktım ve sabahın üçünde içimde birikmiş bir özlemle sarıldım kâğıda. Yazmalıydım. Bu benim tutkumdu.

Annemin üçü kız, biri erkek olmak üzere dört evladı var. İşte ben o üçüncü kız evladım. Hani "Eyvah, bu da kız olursa!" diye beklenilen. Annem bana hamileyken babamın hiç çocuğu olmayan yakın bir akrabası demiş ki: Bu bebeğiniz de kız olursa bana verirsiniz, ben büyütürüm. O zamanın insanlarınca "Hayır" demek ayıp ya "Olur" deyivermiş. "Olur!" dilden kolay çıkıyor çıkmasına da bebeğin karından çıkacağı gün yaklaştıkça o "Olur" "Olmaz"a dönüşüvermez mi? Canım annem, "Ya kız olursa, nasıl veririm?" paniğini yaşayadursun, ben de her şeyden habersiz büyüyorum sanmayın. Bu kaygılar annemden bana… Daha dünyaya gelmeden travmalar başlasın mı? Neyse ki yeryüzüne ağlayışımla çaktığım selam kabul görmüş de gerçek anne babamla hayat yokuşunu tırmanmaya başlamışım. Kâh tepe kâh düzlük işte bu günlere gelmişim, oturmuş üç nesil sohbet ediyoruz. Ne güzel iyi ki hayatta ve ben hala onunla konuşabiliyorum, hala "anne" diye sarılabiliyorum. Annem pek sarılmayı sevmez, hatta eliyle hafifçe itme hareketi yapar. Kızım da ben de bu harekete biraz kızarız kızmasına da yine de gider sıkı sıkı sarılıveririz. Aslında bildiğim bir gerçek var ki annemin sarılmayı bilmediği, öğrenemediği. Bu öyle göstererek öğretilecek bir şey değil ki! İçinde his olmalı, anlam olmalı. Annem 12 yaşında annesini kaybetmiş ve hemen ardından dedem köyden annemden neredeyse 6 yaş büyük bir akrabasını "gelin" diye eve getirivermiş. Mesele dedemin yabancıya gitmemesi olsa gerek anneannemin kardeşleri hemen üvey kardeşlerini dedeme yollamışlar. Eee malum, dedem İstanbul' un taşı toprağı altın diye zamanında gelip işini gücünü kurmuş. Neredeyse 90 yıl evvel.

Annem ilkokula Fatih'te gitmiş. Yazları Caddebostan'da yazlık köşk kiralarlarmış. İleri görüşlülük bu olsa gerek. Tesadüf mü yoksa hayatın döngüsü mü bilmem, biz annemle Caddebostan' da aynı apartmanda karşılıklı oturuyoruz. Komşuluğumuz buradan geliyor. Ne mutlu bize. Darısı anneleri hayatta olup da onları uzakta tutanların başına. Hayır dualarını almak için olabildiğince yanlarında olmalarına…

İyi çalışmalar anneciğim... Seni çok seviyorum, pamuğum !

"Bu da ne?" dememe kalmadı ki, kızımın yine parmaklarının durmadığını anladım. Ben yukarıdaki satırları yazarken, verdiğim bilmem hangi arada araya notunu konduruvermiş. İnsanın yanağına öpücük kondurulması gibi bir his. Anne olmak ne güzelmiş. Aslında mesele anne olmak değil. Mesele her türlü sevmek ve sevilmek. Koşulsuzca karşılık beklemeden. O zaman zaten aldığınız karşılık daha büyük oluyor. Sevgi ile seviliyorsunuz.

İnci ULUSOY

(7B SINIFINDAN EFRA UZUNHEKİM'İN ANNESİ)

MARMARA BÖLGE GEZİSİ

13 - 14 ve 15 Kasım tarihleri arasında 4. sınıflar olarak yaşadığımız bölgeyi tanıma amacı ile Marmara Bölge gezisi düzenledik. Bu gezide yaşadığımız bölgenin coğrafi özelliklerini öğrenirken Çanakkale ve Kurtuluş Savaşı zamanındaki cepheleri ve kahraman askerlerimizin yaşantıları hakkında da bilgiler edindik.

BURSA

Sabahın çok erken saatlerinde büyük bir heyecan ve kaygıyla ailelerimiz eşliğinde okulumuza geldik. Otobüsümüz ve öğretmenlerimiz bizi bekliyordu. Eşyalarımızı yerleştirdik ve ailelerimizle vedalaşarak Bursa'ya doğru yola çıktık.

Gezimizin ilk durağı İznik ilçesiydi. Zeytin ağaçlarının arasından ilerleyerek girdiğimiz ilçede tarihi eserleri rehberimizin açıklamaları eşliğinde gezdik. Önce İznik Ayasofya Cami'sini sonra Süleyman Paşa Medresesi'ni gezdik. Daha sonra Yeşil Cami'ye gittik. Minaresi yeşil çinilerle süslüydü. Adını minaresindeki renklerden aldığını öğrendik. Hepimiz çok beğendik. Osmanlı döneminde yapılmış olan Murat Hamamı'nı dışarıdan gözlemledik. Fotoğraflar çektik.

Sıra İznik çinilerinden yapılan objeleri görmeye gelmişti. İznik çini çarşısında hepsi birbirinden güzel el emeği ile yapılan çinileri görünce hayran kaldık. Hepimiz oradan alışveriş yaptık. Çok güzel şeyler vardı. Seçim yapmak zor oldu. Annelerimize ve diğer yakınlarımıza ufak da olsa bir şeyler aldık. Daha sonra İznik Gölü kıyısında yemeğimizi yedik.

Yemekten sonra UNESCO'nun dünya mirası listesine kattığı Osmanlıların kuruluş döneminden kalma Cumalıkızık köyünü gezmeye gittik. Çok ilginç ve şirin bir köydü. Özellikle evlerin mimarisine hayran kaldık. Ailelerimize ve arkadaşlarımıza oradan da hediyeler aldık.

Bursa'yı tanımak için şehir turu yaptık. Osmangazi ve Orhangazi türbelerini ziyaret ettik. Saat kulesini gördük. Bursa'nın bir bölümünü panoramik olarak seyrettik.

Artık Bursa'ya, otelimize gitme zamanımız gelmişti. Hepimiz çok yorulmuştuk. Odalarımıza girince biraz dinlendik, oyun oynadık ve erkenden yattık.

Sabah erkenden kalkarak otelde açık büfe kahvaltımızı yaptık ve Mudanya'ya doğru yola çıktık.

Mudanya Bursa'nın bir ilçesi. Deniz kenarında Mondros Mütarekesi'nin imzalandığı binayı gezdik. Toplantı salonu, dinlenme odalarını ve imza attıkları odaları gördük.

Bursa'dan ayrılma zamanı gelmişti. Otobüsümüze binerek Çanakkale'ye doğru yola çıktık.

ÇANAKKALE

Uzun bir yolculuktan sonra Çanakkale'ye vardık. Yolda rehberimizin anlattığı efsaneleri, Çanakkale ve Kurtuluş Savaşı ile ilgili öyküleri dinledik. Çanakkale Savaşı'nda şehit olan binlerce askerimizin yattığı şehitliğe geldik. Çok büyük bir alandı. Her yerde şehitlerimizin yattığını öğrendik. 57. Alay Şehitliğini ziyaret ettik. Hepimiz rehberimizin verdiği bilgileri dinlerken çok duygulandık.

MARMARA BÖLGE GEZİSİ

Şehitlik Abidesi hepimizi çok etkiledi. Bu abide Çanakkale Savaşı'nda şehit olan askerlerimizin anısına yapılmıştır. Abidenin boyu 41 metre 70 santimetredir. Orada bol bol resim çektik.

Hava oldukça yağışlıydı. Şoförümüz çok dikkatliydi, yağıştan dolayı oldukça yavaş sürdü otobüsü ve geç vakit Edirne'ye, otelimize vardık. Bizim için özel olarak hazırlanmış yemeğimizi yedikten sonra müzik eşliğinde oynayarak yorgunluğumuzu atmaya çalıştık. Daha sonra oteldeki odalarımıza giderek uyuduk.

EDİRNE

Sabah 7:30'da kalkarak kahvaltımızı yaptık ve Edirne şehir turuna başladık. Edirne'de ilk durağımız Mimar Sinan'ın ünlü eseri Selimiye Cami oldu. Rehberimizden caminin yapımı ve özelliği ile ilgili bilgi aldık. Caminin yanında bulunan Arkeoloji Müzesi'ni gezdik. Eski çağlarla ilgili topraktan çıkarılmış eserleri, resimleri, heykelleri gördük. Selimiye'nin bahçesinde küçük bir kapalı çarşı olan Arasta'dan hediyelik eşyalar aldık.

Sonra Sultan 2.Beyazıt'ın yaptırdığı külliyeye gittik. Orada Avrupa'dan ödül almış Sağlık Müzesi'ni gezdik. Her odada cansız mankenler kullanılarak çok ilginç ve anlaması kolay görüntüler oluşturmuşlardı. Yüzlerce yıl önce sağlık konusunda ne kadar ileride olduğumuzu görmek bizleri gururlandırdı.

Meriç Nehri kıyısında öğlen yemeğimizi yedikten sonra Karaağaç bölgesindeki Lozan Anıtı'nı görmeye gittik. Daha sonra komşumuz Yunanistan ile sınır kapımız olan Pazarkule'yi gezdik. Dönüşte Şükrü Paşa Anıtı'nın bulunduğu tabyayı gezdik. Tabya, askerlerin savunma ve saldırı için kullandıkları yer altı sığınağı demektir. Edirne'nin etrafında bunlardan çok fazla varmış.

Gezimizin Edirne bölümü sona ermişti. Artık İstanbul'a dönme zamanı gelmişti. Hepimiz çok yorulmamıza rağmen enerjimizden bir şey kaybetmemiştik. Yolda Tuna öğretmenin bilmecelerine yanıtlar aradık, Stephanie öğretmenimizin eşliğinde İngilizce şarkılar söyledik. Çok eğlendik. İstanbul iline girmemizle trafik sorunu başladı. Saat 20:15'te okulumuza vardık. Anne ve babalarımız bizi bekliyordu. Bizi çiçeklerle karşılamaları çok hoşumuza gitti. Onları çok özlemiştik.

Bu geziyi düzenleyen ve bize eşlik eden bütün öğretmenlerimize çok teşekkür ederiz. Unutamadığımız bir anımız oldu.

Damla KAMBUR 4A **Alper GÖL 4A** **Efe ÇATAL 4A** **Ada KILINÇ 4B** **Can UCA 4B**

İLK YATILI GEZİM

O gün çok heyecanlıydım. İlk defa yatılı bir geziye gidiyordum. Gitmemiz biraz uzun sürdü. Rehber öğretmenimiz bize gezimizle ilgili açıklamalar yaptı. İlk önce İznik'e gittik. İznik'te Ayasofya Camisi'ni gördük. "Aya"nın kutsal, "Sofya"nın bilgelik anlamına geldiğini öğrendik. Ayasofya Camisi 'den çıkarak öğlen yemeğini İznik Gölü kenarında yedik, otobüse geri döndük ve Cumalıkızık'a gittik. Orada alışveriş yaptık. Akşam olmaya başlamıştı. Bursa'ya gittik. Geceyi "Almira" adlı otelde geçirdik. Ertesi sabah Mudanya'ya gittik. Mudanya Mütareke Evi Müzesi'ni gezdik. İsmet İnönü'nün heykelini gördük.Daha sonra Çanakkale'ye doğru ilerledik. Şehitlik Abidesi'ni görünce çok duygulandık. Çanakkale Savaşı'nda şehit olan Türk ve Anzak askerlerinin mezarlarını gördük. O savaşta iki taraftan da çok fazla asker şehit olmuştu. Ülkemizi kahramanca savunan şehitlerimizin önünde saygıyla eğildik. Daha sonra Edirne'ye doğru yol aldık. Otelimize yerleştik. Akşam yemeğimizi yedikten sonra hep birlikte çok güzel müzik eşliğinde eğlendik.

Artık gezimizin son gününe gelmiştik. Selimiye Cami, Arkeoloji ve Coğrafya Müzesi'ni gezdik. Pek çok heykeli inceleme fırsatımız oldu. Yunanistan sınır kapısında sınırı bekleyen Yunan ve Türk askerlerini gördük.

Nihayet dönüş başlamıştı. Dönüş yolunda ailelerimizi göreceğimiz için çok heyecanlıydık. Eğlenceli bir yolculuktan sonra İstanbul'a vardık. Okulumuzun bahçesinde ailelerimiz bizi çiçeklerle karşıladı. Keyifli bir gezi geçirdiğimiz, eğlenerek öğrendiğimiz için çok mutluyduk.

Bu geziyi düzenleyen öğretmenlerimize ve ailelerimize çok teşekkür ediyoruz.

Maya YELKOVAN 4B

BARIŞ MANÇO MÜZESİ

Evler ünitesini işlerken, müzik dersinde de eskiden beri evlerimizde kullandığımız müzik çalarları öğrendik. Barış Manço hakkında birçok yeni bilgi edindim ve bilmediğim şarkılarını öğrendim. Küçükler için yaptığı "Adam Olacak Çocuk" programı ise hepimizi neşelendirmeye ve gülümsetmeye yetti.

Ve Barış Manço'nun müze haline getirilmiş evine gittik. Müzik öğretmenim, sınıf öğretmenim ve arkadaşlarımla birlikte Barış Manço'nun hayatını yansıtan evini gezdik. Bestelerini yaptığı piyanosu ve silikondan yapılmış heykeli bizi karşıladı. Canlı gibiydi ve sanki karşımızda duruyordu.

Evinde ilginç eşyalar, onlarca ödül, antika koleksiyonlar ve tablolar vardı. En çok da çocuklarına ait olan katta bulunan oyuncaklar ve komik kravatlar dikkatimizi çekti. Barış Manço'nun çeşitli yüzükleri olduğunu ve takı takmayı çok sevdiğini de öğrendik.

En alt katta filmlerde gördüğümüz şatolarda bulunan odalar gibi bir oda vardı. Süslü pencereleri ve değişik ahşaptan bir dekoru vardı bu odanın.

Gezimizin sonunda kış bahçesinde bulunan Barış Manço kliplerini dinleyerek dans ettik ve birçok fotoğraf çektik. Gezimizi çok ilginç, güzel ve yepyeni bilgilerle dolu bir şekilde tamamladık…

2.Sınıf Öğrencileri

5.SINIFLAR MİNİATÜRK GEZİSİ

Biz, 5. sınıflar olarak, Ekim ayında Miniatürk'e bir gezi düzenledik. Miniatürk, çok ilgi çekici bir yer gibi görünmüştü bana. Miniatürk'e giderken serviste sohbet ettik, eğlendik. Oraya varır varmaz Çinli turistler gördük. Fotoğraflarımızı çekiyorlardı. Biz de onlara el sallayarak selam verdik. Eğer Çinliler bile buraya ta Çin'den gelmişlerse güzel bir yer olmalıydı elbet. Miniatürk'ün girişi yemyeşildi, ilgi çekiciydi. Şimdiden sevmiştim. İçine girdiğimizde yüzlerce mini minnacık bina, saray ve doğal güzellik gözüme çarptı. Öğretmenlerimiz hemen grup fotoğrafları çekti. Ardından, Miniatürk alanına indik. İlk incelediğimiz yer Kapadokya, Peribacaları'ydı. Peribacaları'nın maketini inceledik ve maketinin yanında bulunan tabeladaki bilgileri okuduk. Bu şekilde gruplar halinde diğer maketleri inceledik. Ardından Anıtkabir, Galata Kulesi, Kızkulesi, Dolmabahçe Sarayı gibi, ülkemizin ünlü binalarının maketlerini inceledik. Zaman bu sırada su gibi akıp geçti. Hepimiz acıkmıştık ve yemeği dört gözle bekliyorduk. Öğretmenlerimiz de bizi daha fazla bekletmeden Miniatürk Restoranı'na götürdüler. Yemeklerimizi bitirdiğimizde iki arkadaşımızı ellerinde dondurmalar ile gördük. Önce onları kıskandık. Sonra, ikişer ikişer dondurma almaya gideceğimizi öğrendik ve çok heyecanlandık. Dondurmalarımızı da yediğimizde gezinin sonuna gelmiştik. Hepimiz çok üzüldük çünkü daha saat iki idi. Yani, okulun bitmesine daha çok zaman vardı ve okula gidip ders işlemek istemiyorduk. Sonra öğretmenlerimizin bizleri bir labirente götürdüklerini anladık. Çok sevindik ve çok heyecanlandık. Labirente girdiğimizde çok mutluyduk. Çok eğlenmiştik. Sonra, öğretmenlerimiz bizleri çağırdı ve Truva Atı'nda zaman geçirmemize izin verdiler. Bizim için bu en iyi haberdi. Hem bir daha göremeyeceğimiz bir Truva Atı modelinde eğleniyor, oynuyorduk hem de gezinin süresi uzuyordu. Truva Atı'ndan çıktığımızda gitme zamanıydı. Hepimiz çok eğlenmiştik. Bir koca günü okul dışında, birlikte eğlenerek gezerek ve bilgi edinerek geçirmiştik. Miniatürk ne kadar da güzel bir yermiş!

Alvin ÖZHEKİM 5A

GENÇ KALEMLER CUMHURİYETİ YAZIYOR

CUMHURİYET DESTANI

"Cumhuriyeti yaz!" dediler.
Cumhuriyet kendini yazıyor zaten
Her geçen gün yeni bir
Rüyadan uyanıyoruz gerçekten.

Demokrasinin olduğu yerde
Seçme hakkı milletteyse
Vatan yeni bir
Destan yazmıştır kendine.

Bir uyandım baktım ki
Kalmamış padişahlık
Değişmiş kıyafet kılık
Cumhuriyeti o gün yazdık.

Beni o saban ilk kez
Annem uyandırmadı
Yeni bir vatana Mustafa Kemal uyandırdı.

Ve bu destan asla bitmeyecek
Tüm vatan cumhuriyet çatısı altında birleşecek
İlkelerle gelen hürriyet
"Ne mutlu Türk'üm diyene!" sözüyle sürecek.

Ada ÖZTÜRK 8A

CUMHURİYET

Cumhuriyetin ilanıyla,
İnsanlar rüzgârlar gibi özgür oldu.
Kadınların hakları eşitlendi,
Solmuş yürekler yeşillendi.

Camsız duvarlar arasında yaşıyorduk sanki
Köleydik, düşüncelerimiz önemsiz,
Kıyafetlerimiz kadar biz de eskiydik.
Padişah emir verirdi,
Yapmasak hapis, yapsak üstümüzde bir sis.

Çözüm cumhuriyetti.
Huzursuzluk, kölelik ve eşitsizlik
Bitmeliydi bu düzensizlik.

Cumhuriyet öncesi,
Boğazda düğümlenen bir cümle gibi
Anlatılması güç, çözülmesi imkânsız sanki.

Cumhuriyet öncesi,
Kanatsız bir kuştu.
O, bütün ülke için bir umuttu.
Öylesine beklenen bir kurtuluştu.

Ezgi EROĞLU 7B

CUMHURİYETİMİZ

29 Ekim 1923'te
Kuruldu cumhuriyet
Karada, suda, gökte
Dalgalansın cumhuriyet.

Karanlıktı,
Zorluydu zaman,
Atatürk'ün düşüncesinde
Doğdu cumhuriyet.

O günden beri
Dalgalandı bayrak,
Atıldı toplar,
Gözüktü ay-yıldız.

Yazımızı kazandık,
Attık fesleri.
Saltanat gitti
Hoş geldin demokrasi.

Kazandı oy hakkı kadınlar,
Eşitlikler, kolaylıklar
Artık bilim, sanat, spor da var.

Bizim güzel hürriyetimiz
Yaşasın cumhuriyetimiz.

Duru OKAY 6B

GENÇ KALEMLER CUMHURİYETİ YAZIYOR

CUMHURİYET ARMAĞANI

Atatürk'ten bir anı.
En büyük başarısı,
Cumhuriyet armağanı.

Savaş savaş üstüne,
Kayıp kayıp ardına
Bitmeyecek gibiyken
Gitti, cumhuriyetle.

Kurtuluş mücadelesi sona erince
Askerler geri çekilince
Savaş bitti sandılar
Ama hayır, yanıldılar.

Asıl mücadele şimdi başladı.
Yeniliğe bir adım
Daha yaklaşıldı.

Kılık kıyafet özgürlüğü
Kadınlara seçme ve seçilme hakkı
Atatürk'ün en büyük başarısı,
Cumhuriyet armağanı.

Billur GÜLGE 5B

CUMHURİYET

Ata'm bize güvendi
Kurdu cumhuriyeti.
Tür bayrağı canlandı,
Solan çiçekler açtı.

Emanetin bizlerde
Her daim duracak.
Cumhuriyetle yüreğim.
An be an atacak.

Değeri anlatılamaz,
Bu güzel cumhuriyetin.
Ata'm bize dedi ki:
Cumhuriyet hepinizin.

Uygarlık bir efsane,
Her aman koruyacağız,
Sen bizim kalbimizde
Sana her zaman uyacağız.

Batu Alp GÜRSOY 4A

CUMHURİYET

Cumhuriyet bize yaşam kattı,
Yenilikleri herkesi kucakladı.
Cumhuriyet,
Uyarılarımıza dikkat eder,
Mutlu mutlu gezer
Hürriyetimizi ilan eder.
Umudumuzu bırakmadan
Rüzgâr gibi uçar.
İzcilik yapar,
Yaşamımıza yaşam katar.
Yaşa Mustafa Kemal
Rüya gibi gezer,
Hiç ölmedi aslında
İçimizde gezer.

Duru KAŞKA 3A

CUMHURİYETLE

Bir zamanlar yönetirmiş bu ülkeyi
Sultanlar, padişahlar.
"Saltanat" denirmiş buna
Halkın hakları yokmuş aslında.

Bir zamanlar yaşarmış
Okyanus mavisi gözleri,
Altın sarısı saçları olan bir çocuk.
Ülkeyi kurtarmak için
Başlatmış bir yolculuk.

Mustafa Kemal demiş ki:
Herkese eşit hak,
Özgürlükler isterim.
Medeniyet içinde yaşamak
Gelişmek isterim.

Ondan sonra başlamış yenilikler
Padişahlık bitmiş,
Kurulmuş cumhuriyet.

Nehir Nil SOY 4B

ŞİİRLE...

BİZİM DESTANIMIZ

Göğe baktım bulutlar ağlıyor,
Karaya baktım yer inliyor.
Kan göllerindeyse
Mehmetçiklerimiz yatıyor.

Göğsün olmuş siperin
Vatan uğruna verilmiş son nefesin.
Yakışmaz mezara
Yaşayamadan ölmüş bedenin.

Zafer kahramanların eseri.
Saat durmuş onlar için
Uzaklarda türkü sesleri
Bir ağıta ne acılar sığmış.

Yüreklerimiz hem sevinç hem hüzünle dolmuş.
Şehitler için dökülen yaşlar
Şiir olmuş, destan olmuş, söz olmuş…

Bir sis kaplamış Çanakkale Boğazı'nı
Öldürüvermiş babayı oğlu
Canları vatan uğruna feda olmuş,
Kalanların çoğu gazi olmuş.

Bahtları kömür gibi kara
Ellerinde ekmek ve matara
Askerlerimizin elleri, yüzleri yara
Sanırsınız yokluk onları hapsetmiş
Fakat talih peşlerinden gelmiş.

Onlar cephane gücüyle değil
Vatan aşkıyla kazandı,
Askerlerimiz gelecek için
Bugünlerini harcadı.

Çanakkale'ydi uzun zamandır aradığımız umut.
Zaferdi, uzun zamandır yokladığımız mutluluk!
Savaştaki dayanışmadan sonra,
Ölü sayısıydı, istemediğimiz onca yük.

Ezgi EROĞLU 7B

ÖZGÜRLÜK

Özgür olmak istiyorum,
Konuşamadan susuyorum.
Canlı olmak bana uzak,
Duygularım sadece ak.

Düşüyorum bir boşlukta
Oysa diğerleri hoşlukta.
Zincirlerin ötesini merak ediyorum
Görmek için gün sayıyorum.

Hayat benim zincirim
Bense büyük bir ağaçta küçük bir incirim
Özgür olmayı yaşamak sanmayın
Hayattan asla kaçmayın!

Hayat kapılar ile dolu
Oysa zincirli onların kolu
Bu hayatta gözler hep sulu
Umutsuz bir çocuk pantolonu!

Bartu OLCAY 7B

ÖZGÜRLÜK

Bir gün martılar kadar özgür olsam,
Bir gün kanatlarım olsa ben de uçsam.
Süzülsem göklerde, denizler üstünde,
Kanat çırpsam özgürlüğe tebessümle.

Ben de mutluluğun doruklarında olsam,
Hayata inat, kadere inat umutla,
Açsam kanatlarımı bıraksam kendimi.

En yüksekten, en uzun yerden atsam,
Atsam kendimi uçurumdan özgürlüğe.

Ey mutluluk sana geliyorum,
Yüreğimdeki hüznü, acıyı, kederi bıraktım,
Sen yoksun ya burada ben geliyorum sana,
Sana geliyorum bin bir umutla.

Özgürlüğe koşmak, sevinçle yaşamak,
Mutluluğa doymak adına sana geliyorum.
Karşılar mısın beni, ben sana açken?
Sen eksik bırakma, kabul et beni...

EFRA UZUNHEKİM 7B

EY ÖZGÜRLÜK!

Keşke özgür olsam,
Yıldızlar gibi göklerde uçsam,
Kaşif bir kuş olsam,
Kanatlanıp uçsam.

Keşke özgür olsam
Bir ağaç gibi köklerimi özgürlüğe salsam
Kâğıtlar yapılsa benden
Üstüne "Hürriyet" yazılsa kalpten!

Ahmet Ege TANRIVERDİ 7B

BEYOĞLU KİTAPÇISI

Ufak, şirin bir dükkândı Muhsin Bey'in kitapçısı. "Beyoğlu" adını vermişti dükkânına, çok sevdiği yuvası Beyoğlu… Muhsin Bey, burada, Galata'da yaşıyordu otuz yıldır. Otuz yıl içinde dört daire değiştirmişti; ama içlerinden en sevdiği, şu an oturduğu dairesiydi. Salonunun penceresinden Galata Kulesi elini uzatsan değecek yakınlıkta duruyor, meydandaki insanlar adeta evinin içinde dolaşıyordu. Muhsin Bey, her sabah evinden çıkıyor, İstiklal Caddesi'nden yavaş yavaş Galatasaray'daki dükkânına yürüyordu. Saat tam dokuz buçukta dükkânın kepenkleri açılıyordu. Muhsin Bey dükkâna sağ ayağıyla, dua ederek giriyor, ilk günkü gibi büyük bir hevesle kasasının başına geçiyordu. Muhsin Bey'in şirin kitapçısının İstanbul'un her yerinden müdavimi vardı: Tünel'den, Kadıköy'den, Tarabya'dan… Her gün sayısız müşteri geliyor, istedikleri kitapları alıp gidiyor veya Muhsin Bey'in özenle oluşturduğu okuma köşesine kurulup saatlerce okuyorlardı. Muhsin Bey günde dokuz saat çalışıyordu. Saat tam altı buçukta dükkânın kepenklerini indiriyor, zabıtalarla köşe kapmaca oynamaktan bitap düşmüş Hamdi Bey'den bolca kestane alıyordu. Sonra İstiklal Caddesi boyunca yürüyor, yan sokaklardan Cihangir'e çıkıveriyordu. Bu sokaklardaki hemen hemen her esnafı tanıyor, selamlaşıyordu. Cihangir'de çok sevdiği bir sokağın uç kısmındaki merdivenlerde dakikalarca oturup muhteşem deniz manzarasını seyrediyordu. Vapur, gemi düdükleri ona çocukluğunu hatırlatıyordu, acılarla dolu çocukluğunu… Hatırladıkça itinayla unutmaya çalışıyordu, hafızasında çocukluğuna dair en ufak bir şey kalmasın istiyordu. Yine böyle bir Cihangir akşamında, Muhsin Bey'in aklına aniden müthiş bir fikir geldi, düşündüğü şeylerden tamamen bağımsız bir fikir. Hızlıca dükkânına gidiverdi, normalde elli dakikada yürüdüğü yolu yarım saatte yürüyerek hem de. İstiklal Caddesi'nde gördüğü herkese bedava kitap dağıtacaktı, insanın aklına kırk yılda bir gelebilecek bir fikirdi bu… Dükkânının kepenklerini hevesle kaldırdı fakat bir anda hiç ummadığı bir manzarayla karşı karşıya geldi: Raflardaki kitapların hiçbiri yoktu. Dehşetle kapıyı açıp içeri girdi. İçeride yalnızca arka kapıya doğru giden birkaç kitap vardı. Muhsin Bey bu kitapları takip etti, arka kapı açıktı ve kitaplar kapının açıldığı sokak boyunca ilerliyordu. "Hayır!" diye, öfkeyle bağırdı Muhsin Bey. Dükkândan çıktı, kitaplar boyunca ilerledi. Kitaplar boylu boyunca yola uzanmış, görünmeyen bir yere doğru gidiyordu…

Kaan KULELİ 7A

EKMEK İSRAFI

Günde beş milyon ekmeğin israf edildiği bir ülkede yaşıyoruz. İsraf edilen onca ekmeğin soframıza nasıl geldiğinin farkında mısınız? Buğday ekmeğin hammaddesi olması nedeniyle en çok üretilen ve en çok tüketilen tahıldır. Ülkemizin birçok bölgesinde buğday yetiştirilebiliyor. Ekim ayında ekilip temmuz-ağustos aylarında hasat edilen bu tahılın yetişmesi 8-9 ayı alıyor. Buğday değirmenlerde un haline getiriliyor. Çeşitli işlemlerden geçirilerek öğütülen un, paketlenerek ekmek yapımı için fırınlara gidiyor. Orada hamur haline getirmek üzere yoğrulması, dinlendirilmesi, şekil verilmesi, mayalanması ve en sonunda da pişirilmesi için geçen süreyi düşündüğümüzde her öğün yediğimiz ekmeğin ne kadar zahmetli ve uzun sürede soframıza geldiğini unutmamamız gerekir. Fırından çıktığında mis gibi kokusu, sıcacık, yumuşacık olan ekmeğin değerini bilmiyoruz. Sadece "bir lira"ya aldığımız ekmeği çok ucuz diye düşünerek çöpe atıyoruz. Fazla fazla aldığımız ekmek, nasıl olsa "Hep var!" diye düşünüyoruz. Sofradan "Doydum!" diyip kalkıyoruz son yudum arkamızdan bakarken. "Sadece ben bir tane ekmeği atsam dünya batmaz." düşüncesiyle çöpe gidiyor ekmek. Aç birinin karnını doyurabilecek bir parça ekmek birçok insan tarafından önemsenmeyerek israf ediliyor. Afrika'da ise insanlar hayatta kalabilmek için bir parça ekmeğe muhtaçlar. Orada yaşayan çocuklar kıtlık çekerken biz sahip olduklarımızın değerini bilemiyor, "yediğimiz önümüzde yemediğimiz arkamızda" dünyasında yaşıyoruz. Parayla her şeyi elde edebileceğimizi sanıyoruz. Hayat biz çocuklara kolay gibi görünse de gelecekte bu tam tersine dönecek. Şu anda israf ettiğimiz her ekmeğe muhtaç olacak duruma düşebiliriz. Kıtlıklar başlayacak bu nedenle de savaşlar çıkacak. Geleceğimizi düşünmeden, farkında olmadan, kendi kendimize yok ediyoruz. Her zaman doyacağımızı, ekmek bulabileceğimizi düşünüyoruz. Ekmek israfı konusunda yeterince bilince sahip olamadığımız için bu kadar rahat davranıyoruz. Oysa ekmek parası için harıl harıl çalışan insanlar karnını doyuracak her şeyin değerini biliyor. Maddi durumu yetersiz olan ailelerde çocuklar babalarının sıcacık ekmekle eve gelmelerini dört gözle bekliyorlar. Düşüncesizce israf ettiğimiz binlerce ekmek, binlerce ailenin yemeği, karnını doyurma umudu. Bizim içinse basit anlamlı bir "ekmek". Değerini bilemediğimiz, büyüklerimizin deyimiyle "Arkamızdan ağlayan" ekmek, küçük çocuğun, fırından aldığı sıcak ekmeğin kuduğunu kemirdiği o ekmek. Belki de çoğumuz bilmiyor, sıcak ekmeğin kuduğunu yemenin hazzını. Ne de olsa biz yirmi birinci yüzyıl çocuğu; alın teriyle yapılan ekmeğin değerini bilemeyen yirmi birinci yüzyıl çocuğu.

(Kadıköy Kaymakamlığı Temel Eğitim Genel Müdürlüğü tarafından düzenlenen "**Ekmek İsrafını Önleme**" konulu kompozisyon yarışmasında, **İKİNCİLİK ÖDÜLÜ** kazanmıştır.)

Ece KONAK 8A

SOL AYAĞIM
BİR KİTAP, BİR FİLM VE ENGELLERİMİZ

Bir sürü fikriniz var, yapmak istediğiniz birçok şey; ancak hiçbirini gerçekleştiremiyorsunuz. Sizi hayata bağlayan tek şey sol ayağınız, ayakta durmanızı sağlayan ve gerçekten ihtiyaç duyduğunuz tek şey sevgi. Diğerleri gibi konuşmak, oynamak istiyorsunuz; ama yapamıyorsunuz. Çünkü elleriniz çarpık, dudaklarınız da büzüşük. Yaşamak için bir bahaneniz kalmamış. Ne hissedersiniz? İşte Christhy'nin hayatı bunlardan ibarettir. Resim çizerek, yazı yazarak ifade ediyordu kendini, çizdikleri ile mutlu oluyordu.

Ahmet Ege TANRIVERDİ 7B

Christy Brown; doğduğunda beyin felçliydi, on yaşına kadar bu sorununa ilgi göstermeyerek yaşadı. Ama on yaşından sonra içine kapandı ve kendine "tanrısal hata" demeye başladı. Zor şartlar altında yaşayan bir ailenin çocuğuydu. Yoksulluk, Christy'nin içinde bulunduğu durumu daha da güçleştiriyordu. Buna rağmen annesi ona inanmayı bırakmadı. Ne olursa olsun onu hayata bağlayacak bir şey bulması gerektiğini biliyordu. Birçok sıkıntıyla başa çıkıyorlardı.

Kitapta Christy'nin ağzından dinlediğimiz olaylar bizi onun hüzünlü ve mücadeleci dünyasına götürüyor. Olaylardan biri de eve gelen genç ve güzel bir kadın ile ilgili. Christy ona âşık oldu. Bir süre sonra bu karşılıksız aşk onu umutsuzluğa sürükledi. Birkaç yıl sonra eve bir doktor geldi ve Christy'nin tedavi olacağını söyledi ve bir süre sonra Christy tedavi olmaya gitti. Tedavi bittiğinde çok daha iyiydi. Ama tedavi olmadan önce otobiyografisini yazmıştı. Bir konserin öncesinde onu okudu. Herkes tebrik etti. Christy de gurur duydu.

Onur OLCAY 7B

Ben Christy Brown. Sadece sol ayağımı kullanabilen, fiziksel engelli olup hayattaki mücadelesini bırakmayan bir insanım. Geniş bir aileden geliyorum. Annem yirmi üç çocuk yapmıştı fakat birçoğunu bir daha görememiştik. Kardeşlerim gibi olmaktı ilk hayalim. Onlar gibi yazmaya özenerek başladı hikâyem. İlk harfim, ilk sözcüğüm ve annemin inancı… Bir zamanlar hayatın bana verdiği engellerden dolayı yaşam sevincimi kaybetmiştim, hayatını mutlu yaşayabilen bir insan olmaktan umudumu kesmiştim. İntihar etmeye çalışmıştım. Bu çok saçma bir fikirdi; fakat o kadar ümitsizdim ki, küsmüştüm hayata.

Ömer VANLIOĞLU 7B

SOL AYAĞIM
BİR KİTAP, BİR FİLM VE ENGELLERİMİZ

Ben sol ayağım filmini de kitabını da çok beğendim; ama kitap beni filmden daha çok etkiledi. Öncelikle filmde Christy 'nin annesinin hastaneye kalkması, Christy 'nin Jenny ile tanışması gibi önemli olaylara yer verilmiyordu. Christina Delahunt kitabı okurken gözümde daha güzel ve daha iyi kalpli birisi olarak canlandırmıştım; ancak filmde hem düşündüğüm kadar güzel değildi, hem de bir yemek sahnesinde Christy'e başka birisiyle evleneceğini söyleyerek onu hayal kırıklığına uğratıyordu ve kötü sözler söylüyordu. Kitapta da söylenildiği gibi Christy'nin ailesi fakirdi; fakat evleri iki katlı ve büyüktü. Kitapta Christy sol ayağını bırakmaya çabalıyordu; ancak filmde öyle bir sahne yer almıyordu. Film tüm bu detayları da içerseymiş daha etkili olabilirmiş.

İmge AKTUĞAN 7B

Hayatta sadece sol ayağını kullanan bir kişi.Ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyor düzgünce. Dışarıyla da bu yüzden iletişim kuramıyor. Fiziksel engelli ama herkes onu zihinsel engelli zannediyor. Kendisi bu engelleri aşabileceğini biliyor ve küçük yaşta sol ayağıyla bir şeyler yapmaya çalışıyor. Yaşı ilerledikçe hem yazı hem de resim yapabiliyor. Bir de sevgiyi anlamaya başlıyor. İlk ona yardıma gelen bir kişi sonra mahalleden bir kız. Christy hem sevgi hem de kalp kırıklığı duygusu yaşıyor. Sadece bu duygular de değil hayatta yapamadıklarını anlıyor. Eskisi gibi kardeşleri ile dışarı çıkmıyor çünkü dışlanma duygusunu tadacağından iletişimi dışarıyla kesiyor.

Selin NARTER 7B

Düşünebilir misiniz bir insana sarılamamayı,düşünebilir misiniz bir insana selam verememeyi, düşünebilir misiniz evini hapis olarak görmeyi. İşte Christy için hayat bu. Dış hayatla bağlantının olmaması, bir film izlerken o heyecanı yaşayamaması veya üstüne bir şey dökülünce tepki verememesi bunlar Christy'i anlatan unsurlardan sadece değersiz olanları. Christy düşe kalka öğrenirsin sözünün karşıtı adeta, evet düşebilir ama kalkamaz! Yapabildiği tek şey camdan bakıp içten içe duygular hissetmesi oldu. Acılar onun için sadece değersiz şeyler olmuştu ancak "Sol ayağım"işte bu söz onun umudu olmuştu.

Bartu OLCAY 7B

SOL AYAĞIM
BİR KİTAP, BİR FİLM VE ENGELLERİMİZ

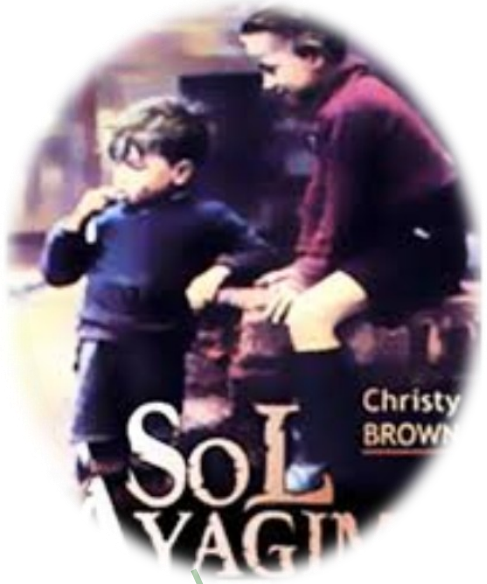

Christy beyin felcine maruz kalmış ve sadece sol ayağını kullanabilen çaresiz bir erkek çocuktu. Sol ayağı onun için bir hayat kurtaran, bir arkadaş ve en önemlisi de bir umuttu. Bir düşünsenize koşamıyorsunuz etrafta veya aklından geçeni ellerinle yazamıyorsunuz hatta doğru düzgün konuşamıyorsunuz bile; ama Christy imkansızı başardı. O, sol ayağıyla resim çizip yazdı. Mektuplar yazdı ve acılarını kağıtlara döktü. Onun için yalnızlık hayat tarzı, tek mutluluğu da acıları oldu; fakat o her türlü dayandı. Yağmur bulutlarının arasındaki güneşi gördü o. Hayal kırıklıklarıyla yaşamayı öğrendi. Bulunduğu durumun ne kadar kötü olduğunu biliyordu ve sonsuza kadar o kusurlarıyla yaşayacaktı. İnsanların onu tanımladığı 'Farklı biri' lakabıyla tanınacaktı. Sokakların arasından geçerken insanların ona acır gibi bakmalarını, insanların onu çaresiz olarak bilmesini istemiyordu. Bir kerecik onu kabullenmelerini ve normal, sıradan biri gibi davranmalarını istiyordu. Çünkü o ne doğa üstü bir yaratık ne de bir kahramandı. O Christy'idi ve herkesin onu öyle tanımasını istiyordu. İnsanlar onu farklı biri olarak gördüğü için o da kendisini 'Tanrının bir şakası' olarak görüyordu kendisini; fakat o tanrının yapabileceği en büyük mucizeydi. Ama o fark edemiyordu. Christy on yaşına gelince değişti. İçine kapanık biri oldu. İyileşmeyeceğini bildiği için o eski umutlu çocuk yerine sinirleri kırık bir cam parçası gibi keskin ve telgraf telleri gibi gergin sessiz bir çocuk gelmişti. Sonra onu sol ayağı kurtardı. Sol ayağı ile resim yapmaya ve yazı yazmaya başladı. Christy için resim yapmak ve yazı yazmak söyleyemediği, anlatamadığı karmakarışık duyguları bir kağıda dökmekti ve resim çizmek, yazı yazmak onu öylesine mutlu ediyordu ki… Adeta bir yıldız gibi parlamaya başlamıştı yeniden. Yükselmişti. Acılarını anlatabilme yolu olmuştu resim çizip yazı yazmak. Yeniden doğup kanatlanmıştı sanki ; ama büyüdükçe duyguları karmaşıklaşmaya başlamıştı. Büyüdükçe fark etmişti çünkü. Hayat çocuk oyuncağı değildi, anlamıştı. Hayatın zorluklarını fark etmişti ve fark ettikçe değişti. Kalbi bin parçaya ayrıldı. Ve parçaları birleştirmek neredeyse imkansızdı. Kaybolmuştu. Artık hiçbir şey hissetmiyordu. Yaşama nedenini sorguladıkça, nedensiz bir şekilde hayatta kaldığını düşünmeye başladı. Christy bu acılar alıştı ama. Sadece acılara değil, onlarla yaşamaya alıştı. Bütün bunları anlatan ve Christy Brown'un sol ayağıyla yazılmış olan bu kitabı herkese öneririm.

Ezgi EROĞLU 7B

TÜRKÇE REÇETE

Ömer Seyfettin, Türkçe Reçete adlı kitabında düşündürücü, ders verici, öğretici birbirinden güzel 12 tane öykü yazmıştır. Ant, Falaka, Eleğimsağma, Üç Nasihat, Diyet, Düşünme Zamanı, Türkçe Reçete, Rüşvet, Yüz Akı, Forsa, Perili Köşk, Kaşağı adlı öykülerinde hep farklı konuları kaleme almıştır.

"Ant" öyküsünde arkadaşlar arası dayanışmanın önemine, kan kardeşliği kavramına, insanların birbirine destek olmasının yararına değinilmiştir. "Falaka" öyküsünde, şiddetin ne kadar kötü bir şey olduğu, kaba kuvvetle hiçbir sorunun çözülemeyeceği ve şiddet uygulayanların elbet bir gün kendi cezasını alacakları öğretilmiştir. "Rüşvet" öyküsünde ise haksız yere para kazanmanın, haksızlıklar yapmanın, hileye ve düzenbazlığa başvurmanın, rüşvetin ne kadar kötü şeyler olduğu gösteriliyor. "Eleğimsağma" kadın hakları kavramını yeniden gözler önüne seriyor. "Diyet" le Koca Ali ile tanışıyoruz. Onun gücü, cesareti ve özgürlüğü uğruna yaptıklarını görüyoruz. Ömer Seyfettin'in güzel öykülerinin arasından sadece birkaçı bunlar. Öğretici ve kötü kavramların vurgulandığı öyküler okumak istiyorsanız Ömer Seyfettin'in küçük öykülerden oluşmuş bu kitabını okumalısınız.

Sude FETTAHOĞLU 8B

ANT

Sevgili Mıstık,

Seni hiç görmedim fakat hikâyeni okudum. Okurken gerçekten duygulandım. Hikayenin geçtiği zamanı aklıma getirmeye çalışıyorum. Ne güzel zamanlarmış. Gerçek ve güçlü dostlukların olduğu bir zaman... Kan kardeşi olmak gerçekten yürek isteyen bir davranış ve kolay değil. Kan kardeşin için yaptığın o fedakarlık senin ne kadar yürekli bir insan olduğunu gösteriyor. Herkes kan kardeşliği için falakaya yatıyor veya dayak yiyor. Ancak senin kan kardeşin için kendi hayatından vazgeçmen çok büyük bir şey. Sana gerçekten saygı duyuyorum.

Ayda Işık BUĞDANOĞLU 8A

Ömer Seyfettin, hiç unutamadığımız, unutamayacağımız 15 kadar öyküsüyle, merak etmeye değer ve sıradanlıkla "olağanüstü" denilebilecek özellikleri bir arada barındıran öyküleriyle kendisini ölümsüz kıldığı gibi bize de kuşaklar boyunca öykü severliğin yolunu açtı: Ant'la, Falaka'yla, Kaşağı'yla ve daha birçoklarıyla bir klasiğine dönüştü. Bu küçük seçki az yaşamış bir öykücü için, okundukça yaşamaya devam etsin diye hazırlandı.

Ömer Seyfettin bize Ant ile kan kardeşi için ölüme giden Mıstık'ın hikayesini, Falaka ile suçluları cezalandırmak için kullanılan yöntemle çocukların okuldan nasıl soğutulduklarını, Eleğimsağma'da başını kapatmak istemeyen Ayşe'nin kendini rüyasında erkek olarak görmesiyle gelişen olayları ve toplum baskısını, Üç Nasihat'te ustasının nasihatlerine uyan Durmuş'un nasıl iyi bir hayat geçirdiğini, Diyet'te ise haksız yere suçlanan Ali usta'nın, ömür boyu uşak olarak çalışmak yerine kendi kolunu vererek özgürlüğe kavuşması anlatılıyor. Ömer Seyfettin'in hikâyelerinin hepsi birbirinden farklı dersler veriyor. Ömer Seyfettin, modern Türk hikâyeciliğinin başlatıcısı ve edebiyatımızın yüz akıdır. Anadilimiz Türkçenin de bugünkü noktaya gelmesinin ateşleyicisidir.

"Ben her şeyden, en ehemmiyetsiz bir fıkradan, bir cümleden bir hikâye, koca bir roman çıkarabilirim. Sanat, o hikâye ve romanı çıkardığım en ehemmiyetsiz şey değil, benim o şey etrafında canlandırdığım hayattı."

Korel YILDIZ 8B

TÜRKÇE REÇETE

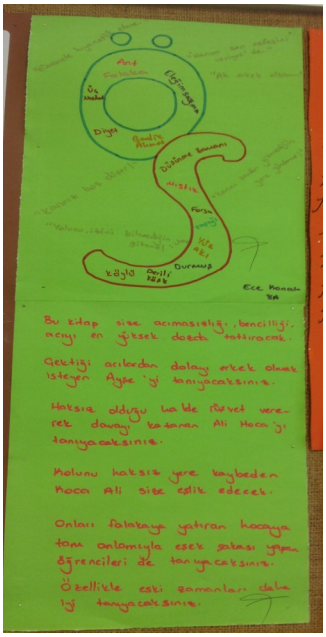

Ne kadar şımarıksın,
Bırak oyunu,
Ne kadar yalancısın,
Anlat şunu.

Derdin hastalık olsa,
Girmezdin dedikoduya,
Seni gidi seni,
Ele verdin kendini.

Ölüyorum dedin,
Konuyu melceye değdirdin,
Doktor Şerif'i,
Delirttin.

Doktor kalktı,
Reçete istedin,
Detay verdin,
Yeter,dedirttin.

Öff, be Belkıs,
Herkese ne çektirdin,
Bırak bu işleri,
Sen kesin hasta değilsin.

Dilay Janset HAKKO 8A

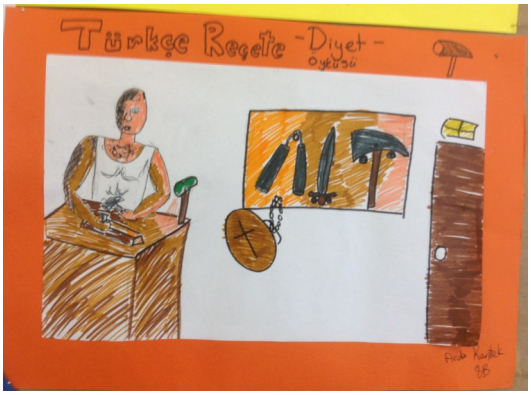

Ömer Seyfettin, edebiyatımızın önemli ve değerli yazarlarından biridir. Okuyucularına öykülerini sevdirmeyi başaran sayılı yazarlardandır. Bu öyküleri özel kılan şey Ömer Seyfettin'in gerçek hayatı tüm özgünlüğüyle bizlere aktarmasıdır. Ayrıca kendi yorumlarını da ekleyerek sadece bir fotoğraf makinesi gibi olmamıştır. Eski zamanlarda Anadolu kasabalarının kültürünü bizlere yansıtmıştır. Bu kitapta eskiden kalma geleneklerin bazılarının hala yaşadığını görebiliyoruz. Öykülerinde arkadaşlığı, çıkarcılığı, bazen nefreti, bazen sevgiyi, yeri gelince umutsuzluğu, yeri gelince heyecanı ve sevgiyi çok güzel bir şekilde yazmıştır. Duyguları kaleme dökmüştür. Bütün bu özel ve güzel öyküler "Türkçe Reçete" adlı kitapta bizlerin beğenisine sunulmuştur.

Keyifle okumanız dileğiyle…

Merve AKIN 8A

TÜRKÇE REÇETE

ÖMER SEYFETTİN

Ömer Seyfettin,
Neler çektin?
Arkadaşını kaybettin,
Falakaya yatırıldın,

Hiç pes etmedin,
Savaştın,
Direndin,
Her şeye rağmen vazgeçmedin!

Önce bir asker
Sonra bir yazar
Bin bir öykünde
Bin bir konu…

Türk Edebiyatında bir lider,
Herkese örnek oldun,
Kitaplarınla yol gösterdin,
Sen en iyisisin Ömer Seyfettin.

Mehmet KAYMAZ 8A

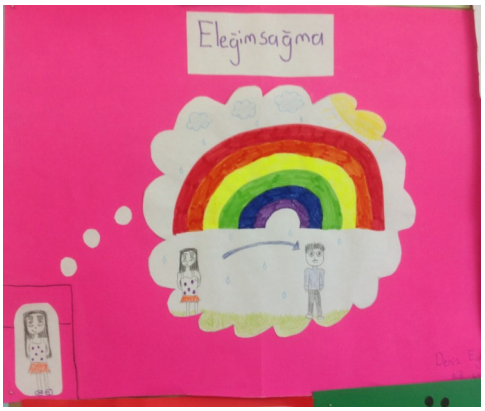

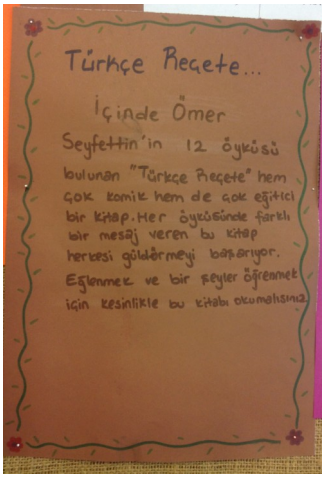

Ömer Seyfettin'in seçilmiş on iki öyküsünden oluşan Türkçe Reçete'yi Türkçe derslerinde severek okuyoruz. Benim bu öyküler arasında en beğendiğim: "Eleğimsağma" öyküsüdür çünkü bu öyküde toplumun kadına bakış açısı ve kadın-erkek arası eşitliği benimseyemedikleri anlatılıyor. Küçücük bir kız olan Ayşe'yi başörtüsüne sokmaya çalışılıyorlar. Bunun üzerine Ayşecik de erkek olmak istiyor. O kadar masumdur ki Ayşe… Gökkuşağının altından geçerse cinsiyetinin değişeceğine inanır. Ömer Seyfettin bu öyküyü yazarken topluma bir ayna tutmuştur. Günümüzde de hala çoğu yerde kadın hakları yok sayılmıyor mu?

Ömer Seyfettin, " Türkçe Reçete" kitabındaki tüm öykülerde bizlere bir mesaj vermiştir hiç de sıkıcı ve didaktik olmadan. Örneğin " Ant" öyküsünde dostluğa, "Türkçe Reçete" öyküsünde zengin insanların hayatlarına, "Falaka" öyküsünde eğitimde şiddete, " Üç Nasihat" öyküsünde de nasihatlerin paradan bile önemli olabileceğine vurgu yapmıştır. Ben bu kitabı herkese öneriyorum çünkü kitabı okuduktan sonra bazı şeylere ne kadar yanlış yaklaştığınızı anlıyorsunuz.

Berfu BELELİ 8B

SON KARA KEDİ KİTABI EKSENİNDE

SOKAK KEDİSİ

Bir sokak kedisi buldum,
Yeşil deniz gibi gözleri vardı,
Onu çok sevdim,
Yüz verdikçe hep azan,
Galiba bu kedi bir arabozan,
Arkadan kuyu kazan.

Emre MAKBULOĞLU 6A

KARA KEDİ

Son kara kedi
Dolaşıyor mahallede
Aranıyor bu kedi
Koşuyor delice.

Aradıkları değil kedi
Para onların istedikleri
Yakalanırsa bu kedi
Sonu kötü belli ki.

Ela YILMAZ 6B

KEDİLER

Bin bir çeşit kedi,
Hepsi de birbirinden güzel
Siyah, beyaz ve kahverengi
Hepsi de birbirinden güzel.

Bin bir çeşit kedi,
Tatlı mı tatlı
Çizgili, benekli ve düz
Hepsi de birbirinden güzel.

Zeynep İNANÇ 6B

KEDİ

Kedi didi didi,
Bana kedi didi
Uğursuz didi,
Bergamotlu didi.

Kedi didi didi
Kedi dili
Yedi biraz kedi didi
İçme bergamutlu didi.

Alp KESLER 6B

SON KARA KEDİ VE BATIL İNANÇLAR

Türkçe dersinde okuduğumuz “Son Kara Kedi “ kitabının yazarı Evgene Trivias’tır. Kitapta, adını bilmediğimiz uzak bir adada, kara kedileri öldürüp sonra bu durumdan yararlanmaya kalkan sinsi insanlar vardı. Batıl İnançlılar Derneği adlı gizli bir örgüt, kara kedileri yok etmek için harekete geçti.

Başarısızlıklarının nedenini kara kedilere yükleyerek sorumluluklarından kurtulma hevesinde olan ada hükümetinin ve maddi çıkar peşindeki bir takım uyanık tüccarların da desteğiyle, adadaki kara kedilere karşı cinnet boyutuna ulaşan büyük bir karalama ve yok etme kampanyası başlattılar. Başbakan bile kedilerin canına acımasızca ve canice kıyıp kendi çıkarlarını düşündü.

Bu da insanların bazen ne kadar kötü ve karanlık taraflarının olduğunun kanıtı. Bu öykü; acımasız bir kovalamaca, umutsuz bir aşk ve haince bir ihanetin öyküsüdür. Bu öykü; batıl inançlara, önyargılara, ayrımcılığa direnmenin, yani son kara kedinin öyküsüdür!

Milattan önce 3000'li yıllarda, eski Mısırlılar zamanında kediler kutsal bir canlı olarak görülüyordu. Hatta siyah dişi kediler tanrıça olarak kabul ediliyordu. Kedileri hastalık ve ölümden korumak için kanunlar bile yapılmışlardı.

Bağımsız, bildiğini yapan, "inatçı" ve "sinsi" karakteri ve Avrupa'da sayılarının da aşırı artması ile birleşince, kediler gözden düştü. O yıllarda evinde kedi besleyenler yalnız yaşayan fakir ve yaşlı kadınlardı. Yine o yıllar büyücü ve cadı inancının tüm Avrupa'da histeriye dönüştüğü yıllardı. Siyah kedi besleyen bu kadınların kara büyü yaptıklarına ve siyah kedilerin geceleri şeytana dönüştüklerine dair korku dolu halk hikâyeleri üretildi. Cadı konusu bir paranoyaya dönüşünce birçok zavallı kadın kedisi ile birlikte yakıldı. Fransa 'da kral 13. Louis bu uygulamayı yasaklayana kadar her ay binlerce kedi yakıldı.

Hande KÖSEOĞLU 6A

SON KARA KEDİ

"Size başımdan geçenleri anlatmamın nedeni şu: Adamızda olduğu gibi başka yerlerde de; kediler unutur, insanlar unutur ve çılgınlığın yeniden alevlenmesi bir kıvılcıma bakar."

Evgene Trivizas imzalı "Son Kara Kedi" kitabını Türkçe dersinde ödev olarak okuduk. Kitap aynı düşündüğüm gibi güzeldi. Bir adada Batıl İnançlılar Derneği adındaki bir dernekten dolayı kara kedilere karşı batıl inançlı bir alevlenme başlar ve iki kara kedi dışında kara kedi kalmayana kadar devam eder.
Kitaba ana fikir çok ince işlenmiş ve biz çocukların anlayabileceği kadar güzel bir hikâye kurgulanmış.

Ayrımcılık, batıl inançlar, hurafeler… Onlarca kara kediye değer mi? Bence hayır.

Batıl inançlar çok eski zamanlardan süregelmiş saçma inançlar olmalarına rağmen hâlâ devam eden bir çılgınlık var. Merdiven altından geçmeyenler, tuz dökmemek için uğraşanlar, kara kedi görünce kaçanlar veya bütün şanssızlıklarını kara kedilere bağlayanlar…
Kitapta ister istemez düşündüren şey ise ayrımcılık, batıl inançlar ve diğerleri onlarca kediye değer mi? Kitaptan da çıkardığımız gibi "değmez."
Belli ki yazar kitaptaki karakterler ve olaylar ile empati kurmamızı ve yaşamımızla bağdaştırmamızı istediğinden her kediye bir kişilik ve karakter yüklemiş. Biz olsak nasıl hissederdik?

Batıl inançlar nereye kadar? Bir kediyi canice öldürmeye değer mi?

Bir sonu yok bu batıl inançların. Gelin görün ki, artık gelenekselleşmiş batıl inançlar var. Bu tam bir çılgınlık haline geldi. Bir kediyi canice öldürmeye değer mi? Belki de soru bu. Gerçek dünyada böyle bir şey olabilir mi? Belki de olmaz; ama kim bilir, ya olursa?

On iki Kuyruklu Minnoş

Kuyrukların en zarifi
Kuyrukların en güzeli
Çakır Minnoş'un kuyruğudur
…

Kitabı okumaya başladığımdan beri bu sözler hiç aklımdan çıkmadı. Ben de sizlere bununla veda etmek istedim. İyi okumalar!

Duru OKAY 6B

BATIL İNANÇLAR VE BİR KARA KEDİ

"Son Kara Kedi"nin yazarı Evgene Trivizas, çevirmeni ise Ari Çokona'dır. Bu kitapta batıl bir inanç olan "kara kedilerin uğursuzluğu" ele alınmıştır. Kitapta, kara kediler uğursuz oldukları için öldürülüyor. Bu olayın asıl nedeni ise çıkar sağlamak. Tüm halk kara kedilerin uğursuzluğuna inanıyor çünkü başbakan ve yanındaki bakanlar buna inanıyordu. Bu inancın arkasında yatan sebebi ise farklıydı: Eğer halk onlara (hükümete) kızarsa onlar da kötü olayların kara kediler yüzünden olduğunu söyleyecekler ve halk kendi peşlerini bırakacaklardı. Ben bu kitabın mesajının ''Bir kişi -eğer bu bir katliam olsa bile- bir işten bir kâr sağlayacaksa bu işi yapmayı seve seve kabul eder.''olduğunu çıkardım.
Kahramanımız, kara bir kedi kaçıran bir adam görüyor ama onu takip edemiyor. Daha sonra başka yerde bu adamı bir daha görüyor ve bu sefer onu takip ediyor. Onun sayesinde seksene yakın kedinin Batıl İnançlılar Derneği tarafından öldürüldüğünü öğreniyor. Daha sonra dernek, başbakan ve bakanlara da düşüncelerini kabul ettiriyor ve başbakan kara kedilerin öldürülmesini zorunlu yapıyor.
Kara kediler durumu düzeltmek için bir toplantı yapıyor ama toplantıya insanlar saldırıyor ve birçok kediyi katlediyor. Daha sonra Kara Kedi, bir arkadaşı sayesinde yakın zamanda derneğin tüm kedileri yok edeceğini ve adaya fareler salınarak fare kapanı ticaretinden milyoner olacaklarını öğreniyor. Bir süre sonra serbest olan tek kedi kendisi oluyor ancak bir gün öldü sandığı arkadaşını buluyor. Arkadaşından bazı kedilerin bir kürkçüye satıldığını öğreniyor ve onları kurtarıyorlar, sonra fareler adaya salınınca fare kapanlarını imha ediyorlar. Sonunda insanlar kedilere iyi davranmaya başlıyor. Kısa sürede de kedi nüfusu artıyor.
Batıl inanç, mantıksal bir temele dayanmayan inanç ve davranışlara denir. Gerçek bir sonucu olmayan, tepkisi kanıtlanamayan davranışlarda bulunmak, sözler söyleme veya inançlara inanmaktır. Yolculuğa çıkan birisinin arkasından yere su dökmek, merdiven altından geçmemek, gece tırnak kesmemek buna örnektir. Batıl inançların kitapla ilişkisi kara kedilerdir. Kara kedilerin uğursuzluğu bir batıl inançtır.
Ben bu kitaptan batıl inançların çok güçlü olabileceğini öğrendim. Bence bu kitap çok güzel ama mutlu sondan biraz daha bahsedebilirdi veya daha az vahşi olabilirdi. Yine de temelde iyi ve etkileyici bir kitap. En çok kedilerin kurtarılmasına sevindim.

Tayfun ORAL 6A

SON KARA KEDİ

"SON KARA KEDİ" kitabının yazarı "Evgene TRIVIZAS", Türkçeye çevireni ise Ari ÇOKONA. Bu kitapta; uzak bir adada, batıl inançlı gizli bir örgütün üyeleri, uğursuzluk getirdikleri bahanesiyle en acımasız yöntemleri kullanarak bütün kara kedileri yok etmeye karar verirler. Bu anlamsız nefretten ise sadece bir kara kedi kurtulmayı başarır ve böylece nefes nefese bir kovalamaca başlar.

İlk çağlardan beri her toplumdan insanlar gerçeklik payı olmayan, korkuları, çaresizlikleri, eski gelenekleri gereği genellikle doğaüstü olan olaylara inanırlar. Bu inançlar, batıl inançlar olarak isimlendirilir. Bu kitapta da, kara kedilerin uğursuzluk getirmesi gibi batıl inançlar var. Kitapta ilk olarak bazı kara kediler kayboluyor. Bunlardan bazıları İpekkuyruk, Arap, Mırnav, Ziynet, Ramses, Kömür, Hamurabi ve Katran. Bütün bu kedilerin rengi kara. Kara, kömür karası. Daha sonra bu kara kedilerin kaçırıldığı öğreniliyor. Kahramanımız onları kaçıranları takip ediyor ve canice boğularak öldürüldüklerini öğreniyor. Ardından bir toplantı yapılıyor ve bu kaçırılma olayı konuşuluyor. Kitabın devamında kara kediler durmadan kaçırılıyor. Artık sadece o batıl inançlar derneği değil, herkes kara kedileri öldürmeye çalışıyor ve başarılı da oluyorlar. Mesela bir nine, bir kara kedinin kalbine şiş saplıyor ve sonra örgü örmeye devam ediyor. İnsanların böyle canice kedileri öldürmesi iğrenç ve hiç doğru değil.

Daha sonra neredeyse tüm kara kediler ölüyor. Sadece iki kara kedi kalıyor. Bunlardan birisi kahramanımız ve diğeri ise Zeytin. Bu iki kara kedi, bir ahırda saklanıyorlar. Bir gün Zeytin bir yere gideceğini, kahramanımıza bir sürprizi olduğunu söylüyor ve ondan, onunla gelmemesini ve de onu takip etmemesi gerektiğini istiyor. Ama kahramanımız Zeytin'in başına bir şey geleceğinden korkuyor ve onu takip ediyor. Zeytin bir ormana gidiyor. Birkaç dolandırıcı tarafından dolandırılıyor. Kendisini beyazlaştıracaklarına inanıyor. Bir dolandırıcı ve Zeytin bir göle gidiyorlar. Bu beyaz göle atlayıp karşıya yüzersen beyazlaşacağını söylüyor bir dolandırıcı.

Zeytin tam atlayacakken kahramanımızın kafasına bir taş geliyor ve bayılıyor. Uyandığında çevrede kimseyi göremiyor.

Zeytin öldüğünü düşünüyor. Daha sonra ki bölümlerde Zeytin'in ölmediği ortaya çıkıyor. Meğerse bir tahtanın üzerine atlamış. Kitabın sonunda Zeytin ve kahramanımız Kara Kedi'nin yavruları oluyor.

Kitapta batıl inançlar ve kara kedilerin öldürülmesiyle ilgili olaylar anlatılmış. Bence kara kedilerin uğursuzluk getirmesi yalan ama tabii ki de buna inananlar var. Yazar bu kitapta böyle insanları çok iyi anlatmış. Bence tüm kediler evrenin bir parçasıdır ve onlara zarar verilmemesi gerekir. Kitabı okuyanlar da zaten bunu anlar.

Ali İhsan KUZUCUOĞLU 6A

BATIL İNANÇ

Batıl inanç bazı insanlar için gerçektir ve çok önemlidir. Bazıları için ise uydurma bir şeydir. Bence batıl inançların bazıları gerçek bazıları ise gerçek değildir.

Çok bilinen batıl inançlar şunlardır: kırık ayna, kara kedi, on üç sayısı, nazar boncuğu takmak, tavşan ayağı taşımak, tahtaya vurmak, merdiven altından geçmemek, yıldız kayınca dilek dilemek.

Batıl inançların çoğu çok eskilere dayanmakla birlikte, yenileri de vardır. Örneğin, aynı kibritle art arda üç sigara yakmanın uğursuzluk getireceğine inanılır.

Defne DORUK 6A

PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI

Sarışındır oğlan,
Askerdir suda boğulan,
Tatlılığıdır doyum olmayan,
Sevgidir kendisine duyulan,
O Nemecsek'tir, akıllı oğlan.

Ömer VANLIOĞLU 7B

En rütbesizdir o,
Tüm emirlere uyandır o,
Deftere hep onun adı yazılı,
Rütbesizlik kaderinde yazılı.

Ahmet Ege TANRIVERDİ 7B

Ah Gereb!
Karşı tarafa geçtin
Neyi değiştirdin?
Ah Gereb!

Ölümüne gittin,
Pal Sokağı Çocukları'nı ektin
Kendine "O bir sahtekâr!" dedirtin,
Sadakati biçtin
Onun yerine ihaneti ektin.
Arsayı mahvettin!

Perit Hakkı KURMEL 7B

Nemecsek

Cesurdur onun göbek adı,
Güzeldir annesinin yaptığı kurabiyenin tadı,
Pes etmeyen bir kişiliğe sahip
Liderliğe layık.

Sapsarı saçları,
Hep yanında savaş araçları,
Herkesin uşağı
Gelecek neslin en parlak kuşağı.

Güvenilir bir er,
Yanlış yaparsa görevi sona erer,
O bir Pal Sokağı Çocuğu'dur,
En büyük düşmanı dünyanın soğuk suyudur.

Bartu OLCAY 7B

NEMECSEK

Ufak ve sarışınsın,
Ama Feri Ats'la bile yarışırsın,
O günden sonra "kahraman" diye anılırsın.
Seni küçümseyenlere yüzünü çevir,
Gün gelir o şefkatli ruhunla aranırsın,
Bazen Gereb'in ya da başkasının dost olup olamayacağı konusunda yanılırsın,
Ama Boka gibi sevgi dolu bir komutana mutlaka sarılırsın.
Seni güçsüz sananlara masum bir er gibi darılırsın,
Başkan olamasan bile umut, mutluluk, sevgi gibi hoş renklere bürünürsün,
Bir pınardan akan su gibi KIRMIZI GÖMLEKLİLER'in adasına süzülürsün,
Sen her zaman, alaylara yılmadan umut dağına ulaşırsın.
Hasta olmana rağmen küçük gönlünü büyük arsa için vermeye uğraşırsın,
Belki Gereb'in babasına gerçekleri anlatmaya gizlice utanırsın,
Nemecsek; sen bu umut ve yürekle kilometrelerce yol alırsın!

Emre KOLBAŞI 7B

Nemecsek
Tek rütbesizdir o,
En çekingendir o,
Onlar ne derse yapar,
Kızdıklarında hemen ağlar.

Gece gündüz her gün nöbet tutar,
O işi yapamazsa hapı yutar.
Ama hala o bir Pal Sokağı Çocuğu'dur,
Sonuçta burası onun ulusudur.

Kaan ÜRKMEZ 7B

Sevgili Nemecsek,
Benim adım Selin. 12 yaşındayım ve İstanbul'da yaşıyorum. Sana bu mektubu yazıyorum çünkü ben de bir ara çok utangaçtım ve herkes benle dalga geçerdi. Ama artık o günler geçti. Bence sen de yaptığın fedakârlıkların karşılığını alacaksın. Ne kadar cesur olduğunu hepimiz gördük. Senin de kendine inanman lazım. Bence seni aşağılayan arkadaşlarına nasıl hissettiğini söylemelisin. Duygularını arkadaşlarına anlatmalısın. Senin düşüncelerine saygı duyanlar zaten senin gerçek arkadaşındır.

Selin ŞENTÜRK 7B

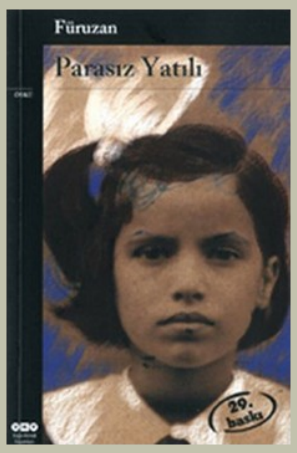

PARASIZ YATILI

Füruzan'ın "Parasız Yatılı" öyküsünü işledikten sonra…

Fakir bir aileydi onlar,
Evlerinin direği olmayan.
Yoksuldu onlar,
Mutluluk dolu hayalleri olan.

Umutlandırıyordu aileyi,
Kızın öğretmen olma hayalleri,
Pekiyi ile bitirmişti okulu
Çok sevmişti ortaokulu.

Ahmet Ege TANRIVERDİ 7B

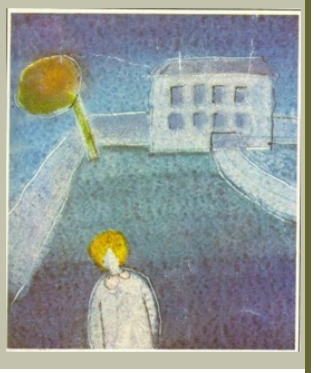

Önlüğün ağarık bir kara,
Yüreğinde mor bir yara.
Senin merhemin annen,
İşte onun kokusunu ara.
Geri gitmek istersin annenle olan ana,
Sarılırsın onun sağına soluna,
Öğretmen olunca,
Umutsuzluğunuz solunca
Hayat size verecek yeni bir gonca.
Kederiniz dökülecek ağaçlı bir yolda,
Babanızı kalbinizde yaşatıp konacaksınız huzurlu bir dala,
Kuş olup uçacaksınız sonsuzluğa,
Hep birlikte gideceksiniz,
Kömürsüz ısıtan sıcacık bir boşluğa,
Hep yaşayacaksın annenin yanında ve yüreğinde
Bunu hiç unutma!

Emre KOLBAŞI 7B

Çok güçlü bir kızsın,
Daha çok küçüksün,
Hiçbir şey engel değil,
Mutlu ol yeter.
Hayatın gerçekleriyle yüzleştikçe,
Birden bire üzülme,
Her şey para değil,
Sadece mutluluğu bil.

İmge AKTUĞAN 7B

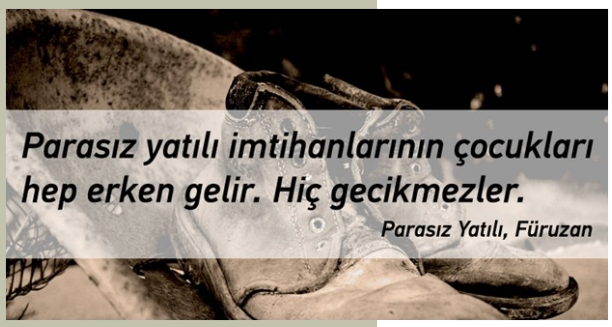

Beden eğitimi dersine giremedin,
Spor ayakkabı yüzünden.
Açık bırakılmış musluklar gibi
Terk edildin yeniden.
Bir palto ayakkabı yüzünden,
Odun, kömür yokluğundan
Nasıl da üşüdün soğuktan.
Sen babanı kaybettin,
Belki parasızlık yüzünden…

Sokaklarda, caddelerde
Yabancı yürüyorsun korkudan.
Ne olduğunun farkında değilsin,
Başka şeylere önem verdiğinden.
Ekmek bile sana pahalı geliyor,
Parasızlık yüzünden…

Saçın çok uzun,
Kuaföre gidemediğinden.
Annen hasta bakıcılık yapıyor,
Parasızlık yüzünden…

Kaan ÜRKMEZ 7B

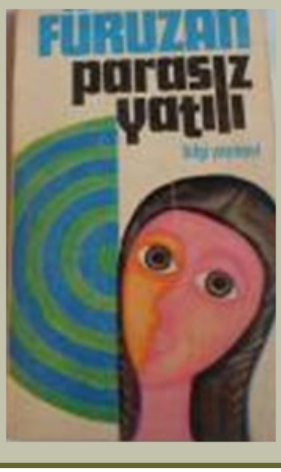

Okumak istedin,
Umutla bekledin,
Yemyeşil çimende koşmak
Mutluluğa kavuşmak istedin.

Mutluluk kaynağın rüyaların oldu,
Güneş ağırınca çiçeklerin soldu,
Adın oldu yoksulluk
Bakanların yüzü soluk.

Babasız hayat yaşadı,
Narin bir kuş kanadı,
İlkokulu kazandı
Ekmeği bir yumurtaya banamadı.

Bartu OLCAY 7B

Bir sınava bağlı kalmış umutları,
Sınavdır tek kurtuluşları.
Bir kavanoz içerisinde kalmış hayalleri,
Gitmeye çalışıyorlar daha da ileri.

Arıyorlar bulutlar arasındaki güneşi,
Ellerinden geleni yapıyorlar,
Gerçekleştirmek için hedeflerini.
Zincirler arasından bakıyor umutsuzca gözleri.

Ezgi EROĞLU 7B

HİROŞİMA

ACI

Yıl, 1945, 6 Ağustos. Güzel bir sabaha uyandığımızı sanmıştık. Sıcak ve umutlu bir gün…
Sabahın erken saatlerinde sırtlarında okul çantaları ile yola düşen çocuklar, bisikletlerin tepesinde saçları uçuşanlar…
Oysa bugün acı bir gün, bugün insanların yanıp kavrulduğu gün. Sevinçle top oynuyordum sokakta. Sonra, uzakta mantara benzeyen bir şey gördüm, rahatsız edici bir ses duydum. Ne olduğunu anlamamıştım, sadece içimde ne olduğunu bile bilmediğim bir his vardı, o his acıydı. Mantara benzeyen şeyin etkisi bize doğru geliyordu Telaşlandım, ne yapsam bilemedim. Birden buharlaştım. İzim kaldı duvarlarda.

İnci Efra UZUNHEKİM 7B

HİROŞİMADAYDIM

Felaket bir anıydı o gün benim için. Kocaman bir bomba patladı, gözlerim kavruldu sıcaktan, saçlarım kül oldu. Herkesin çığlığını duyabiliyordum, yer sarsıntılarını hissedebiliyordum. Havada uçuşan külleri görebiliyordum. Acıyı derinlerden hissediyordum. Herkesin bağırışları kulaklarımda çınlıyordu. Yandığımı hissedebiliyordum. Bana doğru kocaman duman bulutları geliyordu ve bana yaklaştığında beni sağa sola savurdu, kemiklerimin kırıldığını hissedebiliyordum. Sonra birden içimin boşaldığını, hafifleyip yükseldiğimi hissettim ve o anda herkesin korktuğu ölüm ile karşılaştım.

Ahmet Ege TANRIVERDİ 7B

HİROŞİMA

Yıl 1945. Sabah erkenden kalktım. Ailemle birlikte güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra dışarı çıktım. Dışarısı çok kalabalıktı. Herkes işe yetişme çabasındaydı. Gökyüzüne baktığımızda çok fazla uçak olduğunu gördük. İnsanlar bundan şüphelenmeye başlıyordu. İşte o an acımasız bir pilot yukarıdan bir "cisim" atmıştı. İlk 10-15 saniye aralığında kimse anlayamamıştı onun bir atom bombası olduğunu. Marketin yanındaki kaldırıma gelen bomba yaklaşık 1000 derece ısı yaymıştı etrafta. Her yer paramparça olmuştu. Bu hiç adil değildi. Hiroşima'yı yok edenler savaşı kazanmıştı. Japonya paramparça olmuştu. Her yer radyasyondu. 150.000 kişi hayatını kaybetmiş ve çoğunluk ağır yaralanmıştı. İnsanlar buharlaşıp kömür olmuştu. Ben yaralanmıştım, işte o an hayata küstüğüm noktaydı.

Ömer VANLIOĞLU 7B

KIZ ÇOCUĞU

Kapıları çalan benim
Kapıları birer birer.
Gözünüze görünemem
Göze görünmez ölüler.
Hiroşima'da öleli
Oluyor bir on yıl kadar.
Yedi yaşında bir kızım,
Büyümez ölü çocuklar.
Saçlarım tutuştu önce,
Gözlerim yandı kavruldu.
Bir avuç kül oluverdim,
Külüm havaya savruldu.
Benim sizden kendim için
Hiçbir şey istediğim yok.
Şeker bile yiyemez ki
Kâat gibi yanan çocuk.
Çalıyorum kapınızı,
Teyze, amca, bir imza ver.
Çocuklar öldürülmesin
Şeker de yiyebilsinler.

Nazım HİKMET (1956)

ŞİİRDEN ŞİİRE DOĞUŞ…

ÇOCUKLARIM

Sizi yoklama defterinden öğrenmedim
Benim haylaz çocuklarım!

Sınıfın en devamsızını
Bir sinema dönüşü tanıdım,
Koltuğunda satılmamış gazeteler…
Dumanlı bir salonda
Kendime göre karşılarken akşamı,
Naneşekeri uzattı en tembeliniz…
Götürmek istedi küfesinde
Elimdeki ıspanak demetini
En dalgını sınıfın!
İsterken adam olmanızı
Çoğunuz semtine uğramaz oldu okulun
Palto, ayakkabı yüzünden.
Kiminiz limon satar Balık Pazarı'nda
Kiminiz Tahtakale'de çaycılık eder;
Biz inceleyeduralım aç tavuk hesabı,
Tereyağındaki vitamini
Ve kalorisini taze yumurtanın!
Karşılıklı neler öğrenmedik sınıfta,
Çevresini ölçtük dünyanın,
Hesapladık yıldızların uzaklığını,
Orta Asya'dan konuştuk
Laf kıtlığında.
Neler düşünmedik beraberce
Burnumuzun dibindekini görmeden
Bulutlara mı karışmadık!
Güz rüzgârlarında dökülmüş
Hasta yapraklara mı üzülmedik!
Serçelere mi acımadık, kış günlerinde
Kendimizi unutarak!

Rıfat ILGAZ

ÇOCUKLARIM

Sizi yoklama defterinden öğrenmedim,
Benim haylaz çocuklarım.

Uykusuz gözlerle dolunca sınıfa
Kiminizin elinde kalemden de kara
Yaralanmış bakışlarla
Koşunca umuda
Gecelerce, karanlık ve yalnız düşündüm
Niye sizin gibileri çalıştırırlar ki?

Sabahları uyanıp okula gitmek güzel olmalı
Ama günün diğer yarısını da size sormalı.
Elinde kazma kürekle çalışmak yerine,
Tercih eder bir öğrenci yazmayı
Kalem ve silgiyle.

İşten sonra, eli ve yüzünden de kara umutları.
Aileleri para için çalıştırmayı unutmalı.
Çocuklar okulda öğrenmeli,
Bir şeyler ekmek değildir onların işleri.

Bu çocukların hayali mühendis, doktor olmak,
Çocukluklarını doyasıya yaşamak.
Küçük yaşta çalışmaları yerine,
Bırakın koşsunlar hayallerinin peşine.

Ezgi EROĞLU 7B

UZAYLILARIN DERSİ

Uzaylılar, Jüpiter gezeninde mutlu ve huzurlu olarak yaşamlarını sürdürüyorlardı. Kendilerini çok geliştirmişlerdi. Hamburgerin sağlıklısını, telefonun radyasyonsuz olanını bulmuşlardı. Öyle güçlü teleskoplar yapmışlardı ki kendilerinden 10 milyar km uzaklıktaki şeyleri görebiliyorlardı. Tabii "Dünya" adlı gezegenden de haberdarlardı. Dünyalıların yaptığı şeyleri gözlemlediler ve Dünyalıların hayvanlara, bitkilere ve doğaya zarar verdiklerini gördüler. Bu onları çok üzdü. Onlar bütün canlılara iyi davranılmasından yanaydılar. Bu nedenle bu olaya "dur!" demek gerektiğini düşündüler. Dünya adlı gezegene gitmek için uzay gemisi yapımını başlattılar. Kısa süre sonra uzay gemileri bitti. Çok güzel olmuştu. İstedikleri şey hemen yola çıkıp onları durdurmaktı. Ama başkanın harika bir planı vardı. Başkan anlatmaya başladı:

— Üzerimize garip giysiler giyip Dünya'ya iniş yapacağız. Bizi gören insanlar korkacak ve kaçmaya çalışacak ama biz onları incitmeden yakalayacağız, bağlayacağız ve tam sopayı kafalarına indirir gibi yaparken süper müper sopa patlayıp içinden bir yazı çıkacak. Üstünde şöyle yazacak: *Siz doğaya zarar verdiniz, biz de size bir ders vermek istedik umarım bir daha böyle şeyler yapmazsınız.* Herkes başkanı ayakta alkışladı. Bu çok iyi bir fikirdi. İleri teknoloji ile hemen bir senaryo yazıldı, roller dağıtıldı. Uzaylılar süper müper beyinleriyle hemen ezberlediler. Ertesi gün uzay gemileriyle yola koyuldular. Süper müper uzay gemileri sayesinde bir saatte Dünya'ya ulaştılar. Uzaylılar insanların üç katıydı. Bu nedenle kaçışan insanları hemen yakaladılar. Hepsini bağlamaları biraz uzun sürdü ama işleri bitince ellerine süper müper sopayı aldılar tam vuracaklarken süper müper sopalar patladı. Bunu gören insanlar hayretler içinde kaldılar. Ama artık hatalarını anlamışlardı ve uzaylıların onlara zarar vermeyeceklerini de biliyorlardı. Uzaylılar da artık gönül rahatlığıyla Jüpiter'e dönebilirlerdi. Uzay gemilerine atlayıp gittiler. Jüpiter'e vardıklarında birde ne görsünler, bir çocuk uzay gemisinde! Hemen onu geri götürmeleri gerektiğini biliyorlardı ama çocuk çok yaramazdı, söz dinlemiyordu. Son çare olarak onu bir kangurunun kesesine koydular. Oradan çıkmaya çalıştığında kanguru onu geri itiyordu. Çocuk direndi, direndi ama sonunda yorgun düştü. Hemen Dünya'ya gidip çocuğu annesine teslim ettiler. Annesinin ağlamaktan gözleri şişmişti. Çocuğunu görünce çok mutlu oldu. Uzaylıların işi bitince Jüpiter'e, eski yaşamlarına döndüler. Her gün yeni şeyler icat ediyor, sevgiyi unutmuyor, doğaya zarar vermiyorlardı.

Güneş ÖZEN 5B

THE GLITCH

Gözlerimi açtım. Neden hala açılıyordu ki bunlar? Ağlamaktan çoktan şişmiş, açılamaz olmaları gerekmez miydi?
Vanellope, senin şansın ne zaman yaver gitti ki? Hiçbir zaman, değil mi?
Derin bir nefes aldım. Evet, kesinlikle buna ihtiyacım vardı. Derin derin nefes almaya devam ettim. Tatlı oksijeni, sudan çıkmış bir balık gibi görünene kadar içime çekip bıraktım. Bir süre etrafa baktım.
Bir yatak, dolap, yerde giysiler, etrafta çer çöp… Evim, evim, güzel evim!
Evet, ben, şey… Burada yaşıyorum. Bir az kirli ama bu elimdeki son şey. Annem yok, babam yok. Diğer çocuklar benim bir yaratık olduğumu, aslında hiçbir zaman yaratılmamış olmam gerektiğini söylüyor. Arada bir aksadığım için, Şeker Karakterler benden nefret ediyor. Ne saçma!
Şey, benim adım Vanellope. Vanellope Von Schweetz. Sugar Rush isimli bir yarış oyununda yaşıyorum ve… Ben bir aksağım. Bilirsiniz, video oyunlarında bahsettiğimiz glitch' ler vardır ya. Ama ben böyle doğmak istemedim! Benim suçum değil ya bu! Evet, bir aksak olabilirim ama sanki bundan fazlası varmış gibi. Ben bir aksak olarak doğduğumu zannetmiyorum.
Ama ne olduğunu, ne kadar uğraşırsam uğraşayım hatırlayamıyorum.
Kaşlarımı çattım. Ne saçma şeyler düşünüyordum sabah sabah. Öfkeyle yerdeki bir şeker kayasını tekmeledim. Kaya, kola volkanın tepesinde asılı duran mentoslardan birine çarpıp onu düşürdü.

BUUUUUM!

Bu sesi seviyordum. Her sabah uyuşukluğumu üstümden atmamı, ev dediğim bu volkana döndüğümde de rahatlamamı sağlıyordu. Hem her seferinde sadece bir mentos düşürüyordum, yani tamamen zararsızlardı.
"Pekala Vanellope, hazırlan yoksa herkes seni iğrenç bulur!" dedim aynanın karşısında, bir yetişkin sesini taklit ederken. Sonra da güldüm: "Çünkü zaten etmiyorlar!" Ah, burayı o kadar çok seviyordum ki! Tüm dünyadaki en huzurlu yerdi burası, ironik olansa bir volkanın içinde olmasıydı.
"Hadi bakalım, başka bir gün, başka bir kabus…" dedim gülerken. Hayatım boyunca böyle yaşamıştım ben, en azından ben öyle hatırlıyordum. Yine de, burası gerçek evim olsa da, olmasa da bana saklanabileceğim bir çatı vermişti bu yer.
Bugün ne yapsam? Yarışanları izleyebilirim, tabii beni oradan kovmazlarsa veya çizgili ağaçlara çıkıp biraz eğlenebilirim. Evet, ikincisi kulağa daha güzel geliyor, diye düşündüm. Volkanımın gizli kapısından dışarıya çıkıp çizgili ağaç ormanına doğru yöneldim. Bu ormanın iki kuralı vardı: Çilekli puding çamuruna batma ve asla, ama asla, çizgili ağaçların çift çizgili ağaçlarına tutunma! Çizgili dallar, sen onları tam tuttuğun anda yok olurlar.
Puding göletinin üstündeki meyveli şeker kayalarının üstünde seke seke, çok uzun görünüşlü bir ağaca tırmandım. Yeterince yükseğe gelince ise oraya uzanıverdim. Sessizlik o kadar güzeldi ki!
Bir anda ağaç sallanmaya başladı.
Bu da ne böyle?
Yanımdan kocaman elli, yırtık pırtık, eski giysili bir adam yukarıya doğru tırmanmaya başladı.
"Bayım?" diye seslendim. Adam korkudan birkaç dal aşağı, tam yüz hizama geldi.
"Merhaba!' dedim.
"Merhaba ufaklık." diye karşılık verdi.
"Kimsin sen?" dedim. Bu oyundan olmadığı belliydi.
"Ralph, umm, Wreck it Ralph' dan…" dedi.
"Ralp, huh?"

-Vanellope Von Shweetz, ''Wreck It Ralp'' dan

Nil TUNA 7A

KONUŞAN ENSTRUMANLAR

KEMAN

Merhabalar, merhabalar! Sevgili enstrumanlar,

Benim adım keman. Sanmayın gösteriş seven, kendini beğenmiş biri olduğumu, değilim. Evet, gerçekten güzel bir sesim var fakat asla ama asla gösteriş yapmam. Beni çalanlar, beni istedikleri gibi bir keman yapabilir. İster her gün yaylarıyla okşarlar beni, ister bir köşeye atıp bırakırlar. Ama bana en büyük ilgi gösterenler, her gün beni sever, okşar ve konuşur. Eskiden ağaç olduğumu, yani bir canlı olduğumu unutmadan, gerçekten tüm kalbiyle sever. İşte şimdi size bir zamanlar beni çalan bir kızın: Merida'nın öyküsünü anlatacağım.

Merida, şimdi ellilerinde olmalı. Fakat ilk tanıştığımızda sadece on beş yaşındaydı. Nazik ellerini kılıfımda hissettiğimi, sanki dün gibi hatırlıyorum. Beni eline almıştı ve çalmaya başlamıştı. Hiç beklemiyordum kendimden bu kadar güzel sesleri, notaları! Gökyüzüne doğru notalar uçuşurken sesi duyan kuşlar da gelip kızın etrafında daireler çizmeye, ona eşlik etmeye başlamıştı. Hayatımın en güzel anıydı. Bir süre sonra iki yavru keçi geldi ve kızın ayaklarının dibinde zıpzıp zıplamaya başladılar. Daha sonra, elinde yan flütü ile bir kız daha geldi. Nefesi, flütün içinde yankılanarak tiz sesler çıkarıyordu. Beraberce şarkılarına devam ettiler. Birkaç yavru kedi, kızın flütüne hayran hayran bakıyor, güneş yansımasıyla oluşan güneş dairelerini tutmaya çalışıyorlardı. Notalar yükseldikçe, bir başka çocuk daha geldi. Bu oğlanın elinde ise bir saksafon vardı. Bas seslerle eşlik etmeye başladı şarkımıza. Gittikçe güzelleşiyor, hızlanıyor ve birbirine karışan notalarla çeşitleniyordu şarkı. Bir orkestra ustalığında çalıyorlardı parçayı. Aslında bu reçine işi bana da iyi gelmişti çünkü yay reçinesiz olunca, benim tellerimin üzerinde gezerken, yıpratıyordu beni de. Ohh! Ne iyi gelmişti bir bilseniz! Ardından Merida yan flütlü kıza Fransızca, oğlana ise anlayamadığım bir dilde "Bu günlük bu kadar yeter, yarın saat üçte kafede buluşalım. Konserimiz var." dedi. Beni çenesinin altından aldı ve kılıfıma yerleştirdi. Yayımı da yanıma yatırdı. "Yarın konser var, iyi dinlen!"dedi. O gece gerçekten güzel uyudum. Çünkü kız beni akordumun bozulmayacağı, yani ılık bir odaya koydu. Sabah ise gün ışığıyla açtım gözlerimi, bir de su şırıltısıyla. Evin dışındaki çeşmeden akan suyun sesiydi bu. Yeni bir güne başlamış olmanın sevinciyle akıyordu. Merida'yı uzaktaki elma ağacından bir elma koparırken gördüm. Elmayı yıkamak için gelirken kısa ve lacivert elbisesi rüzgârla dalgalanıyordu. Çeşme duygulanmıştı çünkü lacivert renk, ona içinden akıp giden suyun hikâyesini, engin okyanusları hatırlatıyordu. Başladı o güzel sesiyle anlatmaya…

SUYUN HİKÂYESİ

Bak, dedi çeşme; her damlanın bir hikâyesi var. Ama en etkilendiğimi anlatacağım sana, bu damlacık, nasıl var olduğunu hatırlamıyor ama hatırladığı en eski şey, kendini gökyüzünden düşerken bulduğu, dedi ve sesini alçalttı, çünkü Merida kısmıştı suyu. Geniş bir alana düştüğünü hatırlıyor, kendisi gibi milyarlarca kişi ile birlikte. Derine battığını hissetmişti düştüğünde ve bir balığın pullu derisinin üzerine sürtündüğünü. Ardından tekrar yüzeye çıkmıştı. Güneş yukarıdan ona doğru gelmesini söylüyor, birkaç damla daha büyülenmiş gibi bakıyordu güneşe. Peki, dediler ve güneş, ışınlarıyla onu kaldırdı. Yükseğe, yükseğe ve daha yükseğe... Artık üşüyordular, çok soğuktu onlar için ama güneş onlara dayanmalarını söyledi, merak içinde de olsalar dayandılar. Ama artık donacaklardı. Fakat güneş, üşümemeleri için birbirine bağladı onları, artık üşümüyorlardı. Bir buluttu o, arkadaşlarıyla birlikte. Ama artık kendi yükleri ağır geliyordu, bazıları koptular buluttan, eski hallerine döndüler. Birer birer hepsi döküldü ama yere düşerken bir soğuk, onları dondurdu, düşmelerini yavaşlattı. Alttaki bir çocuk:"Kar yağıyor!" dedi, işte bu benim içimden akıp giden milyarlarca damladan sadece birinin öyküsü, dedi çeşme.

DEVAM

Derken Merida kemanı eline aldı. Saat gelmişti. Öteki çocuklarla meydanda buluşup son hazırlıkları yaptılar. Ve arabaya binip gittiler. Arabayı durdurduklarında gözlerime (her ne kadar olmadığını söyleseler de) inanamadım. Burası çok ünlü bir kafeydi ve her cumartesi "Büyük Orkestra" denilen üç kişilik bir grup çalıyordu. Bir saniye... Yoksa ben... Acaba... Bu grubun bir enstrümanı mıydım?

Hayallerim gerçek mi olmuştu? Hepsinden sahneye çıkınca emin oldum. Çünkü sunucu adam:

" Karşınızda 'Büyük Orkestra' " demişti. Ve arkadaşlarım çalmaya başladı. Şöhret yoluna ilk adımımı atmıştım. Derken seyirciler arasında bana bakan ufak bir kız gördüm. Büyülenmiş gibiydi. Bu kızın ileride müzisyen olacağını hemen kavradım. Çünkü notaları mırıldanıyor ve şarkıyı çok düzgün söylüyordu. Ah, diye iç geçirdim. Sesi bana ilk sahip olmuş kişinin kardeşininki gibiydi. Saçları da onun gibi siyah ve gürdü. Burnu da ne kadar benziyordu, bekle bir dakika... İnsanın sürekli iyi şeyler yaşama şansı ne olabilir ki? Önce müzik grubu sonra da bu! Derken şarkı bitmişti. Tüm insanlar ayakta bizi alkışlamaya koyulmuştu. Ve o aileyi ayakta alkışlarken gördüm. Evet, onlardı. Sanırım onlar da beni hatırlamıştı. Evet, benim eski sahibim beni üstüme yazdığı K.T. harflerinden tanımıştı. Ama benim mutlu olduğumu anladı ve tanımamış gibi davrandı. İlk konserim müthiş geçmişti.

Billur GÜLGE 5B

GÜL GİBİ

Herkese merhaba, ben Gül. Nasılsınız iyi misiniz? Sağ olun, ben de iyiyim. Yeni motorlu sandalyemi aldım ya eteklerim zil çalıyor, pili bitene kadar hayatımda hiç dolaşmadığım sokakları doyasıya geziyorum. Pili de zaten iki dakikacıkta doluyor. O sırada alttaki çantada bulunan kitaplardan okuyorum. Her gün farklı bir kitap bitirme huyum var. Ne bileyim eksik bir parça gibi duruyor orda öylece. Belki yürüyemiyor veya duyamıyor olabilirim; ama her şeyi o kadar net, açık bir şekilde anlıyorum ki ben bile kendime şaşırıyorum. Kendime örnek aldığım kişi -bence en önemli insanlardan biri- Stephen Hawking. O, genç yaşında çok zor bir hastalığın pençesine tutulup hayatına fiziksel engelli olarak devam etmesine rağmen büyük bir matematikçi ve fizikçidir.

Sonuç olarak sizlere asıl anlatmak istediğim, hayatınızda olup da değerini bilmediğimiz şeylerin varlığıdır. Bizler kaybedince anlarız sahip olduklarımızın kıymetini.

Murat VARLIK 7A

ENGELLİ VE BENİM FARKIM

Ben 12 yaşındayım. Yürüme engelliyim. Sizin üzerinden bazen koşarak, bazen sekerek bazen ayaklarınızı sürüye sürüye geçtiğiniz kaldırımlar benim ayaklarımın sesini hiç duymadı daha. Saklambaç oynamak, ip atlamak benim için hayal. Bu konuda engeli olmak daha da üzüyor beni. Oyun oynayamayan bir çocuğum ben, yaşından önce büyümesi gereken, hayatın zorluklarıyla çok erken yaşta tanışan ve istese de istemese de bunu omuzlarında taşımak zorunda olan bir çocuk… Koşamayan çocuk nasıl eğlenebilir ki, eğlenemeyen çocuk nasıl gülebilir ki, gülemeyen çocuk nasıl yaşayabilir ki? Büyüklere, "Çocuk nedir?" diye sorsak "Oynayarak, gülerek neşesini bize de katan canlı" derler. Ama ben o tanımın içindeki çocuklardan değilim. Diğer çocuklarla oyun oynamak istesem, bana düşünmeden "Hayır!" diyorlar ben de sadece arkalarından izliyorum. Zaten bu hayatta herkesi arkalarından izleyip duruyorum.

Selin NARTER 7B

GÖRME ENGELLİLER

Hayatta bazı insanlar görme engelli olarak dünyaya gelmekte, bazıları da sonradan görme yetilerini kaybedebilmektedirler. Her ne şekilde olursa olsun bir insanın görme engelli olarak yaşamını sürdürebilmesi çok zordur ve bu kişilere karşı her zaman anlayışlı ve yardımsever olmak gerekmektedir. Gözlerimizi kapatıp çok kısa bir zaman diliminde bile karanlıkta kalmak oldukça zordur. İnsan kendini karşısındakinin yerine koyarak engellileri daha iyi anlamaya çalışmalıdır. Bizim on lar için yapabileceğimiz en önemli şey hayatlarını zorlaştırmak yerine kolaylaştırmaktır. Sosyal alanların düzenlenmesi, kendilerine uygun işler verilmesi, onların haklarının çiğnenmemesi görme engellilere karşı üzerimize düşen en büyük sorumluluklardır. Görme engelliler diğer tüm engelliler gibi hayatta hepimizden bir adım geridedirler. Bu nedenle onların başka insanların yardımına ihtiyaçları vardır. Toplum olarak engelli vatandaşlarımıza karşı saygılı ve yardımsever olmalı ve onların hayatlarını her zaman kolaylaştırmaya çalışmalıyız.

Eren ÖNEREN 7B

SICAK ÇİKOLATA

Soğuk bir kış günüydü. Pencereden yağan karı seyrediyordum. Sıcak çikolatamı yudumlarken bir yandan da ödevlerimi yapıyordum. Dilimle kremanın ucundan bir parça yaladım. Sonra kremanın kenarından sıcak çikolatamı içtim. Çok sıcaktı. Dilim yandığı için kremamı tekrar yaladım.

Dedem gelip yanıma oturdu. Biraz konuştuktan sonra dışarıyı izlemeye karar verdim. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Bazı çocuklar pencerelerin önünde dizilmişti. Yağan karı seyrediyorlardı. Bazıları ise dışarıda kardan adam yapıp, kartopu oynuyordu.

Her şey yolundaydı, hiçbir şey ters gitmiyordu. Bir şey hariç: Küçük bir kedi bir kardan adamın arkasında duruyordu. Büyük çocuklar ise onu sıkıştırıp ona kartopu atıyorlardı. Biliyordum ki onun da bir anısı vardı.
Dedemden dışarı çıkmak için izin aldım. Geceliğimin üstüne montumu ve kırmızı botlarımı giyip çıktım. Büyük çocuklar koşarak kaçtılar benden. Küçük kedinin yanına oturdum. Üstündeki çamur lekelerine rağmen bembeyazdı. Üşümüş ve acıkmış olmalıydı. Adını Kartopu koydum. Onu ellerime alıp hemen köşedeki veterinere koştum. Genç bir kadın "Buyurun?" dedi. Ona olanları anlattım. "Hemen kontrole alalım." dedi ve onu bir odaya götürdüler.
Ben etrafa bakarken içeriye orta yaşlarda bir kadın girdi. Bir kedi istediğini söyledi. Tam o sırada Kartopu odadan çıkmıştı. Kadın " İşte bu!" diye haykırdı. Herhalde bulduğum kediyi istiyordu. Ben "Olur" deyince kadın çok heyecanlandı.

Eve geç kalmıştım. Hızlıca eve koştum.

Ayşe Ela Yılmaz 6B

EN DEĞİŞİK

Dıt dıt dıt dıt dıt dıt…

Hastanede bağlı olduğum makinenin sesiydi bu dıt dıt! Başım şişmişti bir anda kalın bir sesle içeriye bir polis girdi. Cümlesine, “Geçmiş olsun.” diyerek başladı. “Bu hastaneye nasıl geldiniz?” diye sordu. Ben anlatmaya başladım. Güzel bir gündü; ne sis vardı ne yağmur ne de güneş. Sert ve kirlenmiş çarşafımdan çok mutlu bir şekilde kalkmıştım. Dişlerimi ilk defa naneli bir macun ile fırçalamıştım. En güzel elbisemi askıdan çekerek aldığım için elbisemi yırtmıştım ne yapsam, bilmiyordum. Bu yüzden eskimiş ve paslanmış sandığımın içindeki elbiseyi denedim elbise tam oturmuştu. Rengi tos pembeydi; düz, kısa ama çok zarifti. Tam o gizemli kişiye layıktı. Kırmızı ruj sürmüştüm. Bana iki numara büyük gelseler bile annemin beyaz ayakkabılarını giymiştim, çünkü o gün çok özeldi.

Önce kuaföre gidecektim, yola çıktım. Yol yakın olduğundan yürüdüm. Yürürken ayakkabımın topuğu kırıldı, seksek oynar gibi arabaya bindim. Taksiciden beni Bağlarbaşı’na götürmesini istemiştim ve eve gelmiştim, ücret 10 TL çok şaşırmıştım. Üç dakikalık yola 10TL çok gelmişti ama yine de gıkımı çıkarmadan 10TL’ yi verdim. Etrafta ayakkabıcı arıyordum.

Sonra bir anda yağmur yamaya başladı. Hava sıcak diye ince giyinmiştim hem ıslanmıştım hem de üşüyordum bir de topallıyordum. Tam bir taksi daha görmüşken araba yanımdan o kadar hızlı geçti ki her yerime çamur sıçradı. Karşıdan karşıya geçmeye çalışan bir bayana yardım etmek istedim ama o kadar kirliydim ki yaşlı teyze yardımımı kabul bile etmedi. Ben de yürümeye devam ettim. Nerdeyse buluşma yerine varacaktım, hava kararmıştı. Burnuma yanık kokuları gelmeye başlamıştı. Arkama döndüğümde bir evin yanmakta olduğunu gördüm ve buluşmayı boş verip içeri daldım. İçerde yanmakta olan bir adam vardı onu çıkarmaya çalışırken elbisem de tutuşmuştu. Eteğimi kurtarmaya çabalarken fazla dumandan bayılmışım. Sizin sesinizi duymadan önce tek duyduğum ses, bağlı olduğum makinenin sesiydi.

“Aslında sana geliyordum.” dedim polise. Ha.. bu arada gizemli kişi babamdı, yani polis dediğim kişiye gidiyordum. Babama, yıllardır görmediğim babama. En değişik baba kız buluşması bizim olmuştu.

ÖZÜR DİLERİM

Güneşli bir gündü neşeli uyanmıştım, her sabah olduğu gibi okula gittim. Okul çıkışı annemi aradım bana her zaman ki gibi dersim olduğunu söyledi.
- Anne, istemiyorum lütfen gitmeyeyim! dedim.
Annem:
- Konservatuar bu, gitmen lazım, dedi.
Sinirlendim, kapıyı çarparak arabaya bindim. Daha yemek bile yememiştim. Arabada oturuyordum, kemerimi bağlamıştım ve gitmeye hazırdım ama istemiyordum. Zaten o konservatuar sınavına zorla girmiştim, annem kırılmasın diye. Şimdi bırakmak istiyorum ama annem izin vermiyor.
Araba kapısını açtım, arabadan zorla indim. Derse doğru yürüyordum. Öğretmenimin evinin merdivenlerini teker teker çıktım. Paspasa ayağımı sürterek ayakkabıları çıkardım ve zile bastım: zıııııır!!
Öğretmenim ile adaştım, küçük bir evi vardı. Çok gençti; sarı yanmış saçları, geniş burnu, ela gözleri ve çok kötü olmayan bir fiziği vardı. Öğretmenimin evinin kısa koridorundan yürüdüm ve eşyalarımı kirli sarı renkli pembe beyaz yastıklara koydum. Çantamdan solfej kitaplarımı çıkardım. Piyanonun üstüne koydum. Öğretmenim tuvalete gitti, ben de hemen telefonumu çıkarıp anneme mesaj attım. Ona neden kızdığımı ve kırgın olduğumu yazdım. Ardından derse başladık.
Ders bitince öğretmenime "Görüşmek üzere!" diyerek dersten ayrıldım. Ayakkabımı yarısına kadar giydim. Büyük bir sinirle arabaya bindim. Bülent Ağabey'e, "Anneanneme gidiyoruz!" diye bağırdım. Anneanneme gidince ona hemen annemle tartışmamızı ve daha fazla kendimi ve annemi üzmemek için bu gece eve gitmek istemediğimi anlattım.
Anneannem özür dilememi istedi. O inadımdan dilememiştim ya da dileyememiştim.

Hava karanlıktı, evde yağan yağmurun ışıltısını izliyordum. Odam çok küçük bir kutu gibiydi, duvarım krem rengi çatlak çatlaktı. Yatağım beyaz tek kişilikti. Halım yoktu. Annemden çok istedim ama durumumuz yetmezdi. Tık tık kapı çaldı koşa koşa kapıyı açtım. Arkadaşım Tatliyana gelmişti ve yanında da küçük kardeşi Lenau vardı.
Tatliyana'nın saçları güneş sarısıydı. Kısacık saçları vardı ve bulut mavisi gözleri. O gözlere baktığım an kendi kendime "Neden benim de gözlerim mavi değil? diye sorardım.
Tatiana, "Sana yeni aldığım bebeği göstermek için gelmiştim, işte burada." dedi.

Bebeği görünce hayat benim için tam o dakikada durmuştu. Çiçekler arasında bir şelaleye dönüştürmüştü sanki. Ben hayatım boyunca hep böyle bir bebek istemişimdir. Saçları sarı uzun lüle lüle, gözleri de mavi gibi gözükse de aslında çim yeşiliydi. Çok beğenmiştim ve "Bakabilir miyim? diye sordum ama o saçlarını soldan sağa geçirerek "mımmı" diye yanıt verdi. Çok sinirlendim bebeği kopartmayacaktım ya! Sadece güllü eteğine ve dantelli tişörtüne bakacaktım ama izin vermedi. Bir anda içim alevlendi ve koşarak yukarıdaki dedemin çok eski gri fotoğraf makinesini getirip bebeğin fotoğrafını çektim ve "görüşürüz" diyerek kapıyı onun yüzüne kapattım.
Anneme bu fotoğrafı göstermek için evin merdivenlerini ikişer ikişer çıktım. Oda karanlıktı, annem uyuyor zannettiğimden kapıyı yavaşça açtım. cırrrrrrt diye bir ses geldi. Hemen içeri girip yatağa baktım. Yatakta kimse yok! Kenardaki ışık düğmesine bastım. Annem yerde kanlar içinde yatıyordu. "Baba! Abla!" diye bağırdım, kimse yoktu.
Annemi orada görmek, bebeği gördüğüm andaki mutlu çiçeklerin ortasındaki şelaleyi, çok büyük bir yangına çevirdi. Yıllar geçti. Artık o, on yaşındaki küçük kız değilim. Şimdi otuz iki yaşındayım. İçimde kalan bir şey var, bunu annem için yapacağım.

Tatiana'nın yeni taşındığı eve gittim ve ondan o bebeği istedim ama o yine "Olmaz!" dedi. Bu arada çiçeği getirmiş, elinde tutuyordu. Hemen elinden bebeği aldım, sıkı sıkı tutup annemin mezarına koştum. Bebeği annemin çiçeklerinin tam ortasına parıldayan şelale olarak koydum.

Öykü GÜVEN 6B

ESPANOL

İ HOLA ! ME LLAMO BATU AYDEMIR. YO ESTUDIO ESPAÑOL. EN LA CLASE DE ESPAÑOL PREPARAMOS POSTALES PARA NUESTRO PROFESORES PARA EL DIA DE 24 DE NOVIEMBRE

İ HOLA ME LLAMO RANA!
ESTE ES LA PROFESORA DE INGLÉS RABIA:)
İFELIZ DIA DE LOS

GRADO 5

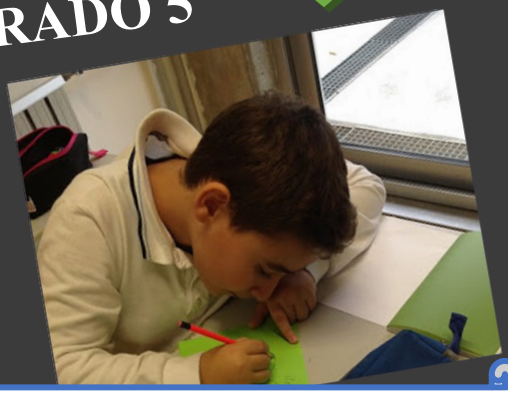

İ HOLA ME LLAMO YİĞİT!
ESTA ES EL DIRECTOR DE IRMAK COLEGIO METİN YOLERİ
İFELIZ DIA DE LOS PROFESORES!

İFELIZ DIA DE LOS PROFESORES !

İ HOLA ME LLAMO ACAR!
ESTA ES LA PROFESORA DE CIENCIAS BURCU:)

İ HOLA ME LLAMO DORUK!
ESTE ES EL PROFESORA DE EDUCACIÓN FISICA TUNA:)
İFELIZ DIA DE LOS

GRADO 7

QUIZ SHOW

Como grado 7 hemos realizado un concurso entre tres lenguas; español, alemán y francés. Los estudiantes han formado tres grupo. Cada grupo consiste en tres estudiantes de cada lengua. Al final grupo "B"ha ganado .

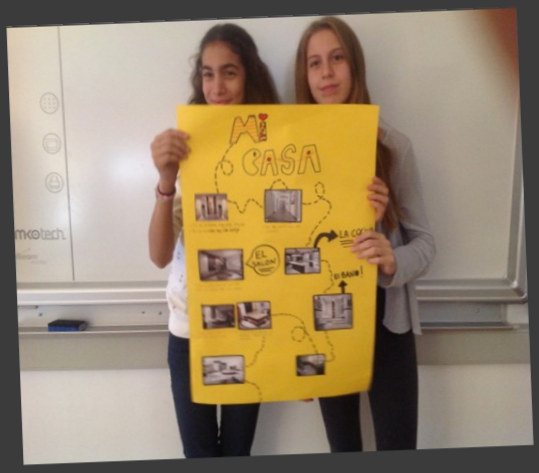

GRADO 8

Grado 8 ha creado su propia casa utilizando su cretividad con las palabras conocidas

FRANÇAIS

BİENVENUE Á NOTRE ÉCOLE IRMAK

VIVE LA FAMILLE

CLASSE 5

Dans tous les pays, c'est pareil:plus facile de parler avec maman qu'avec papa.

NOUS SOMMES OPTIMISTE

MA GÉNÉRATION

CEST DYNAMIQUE

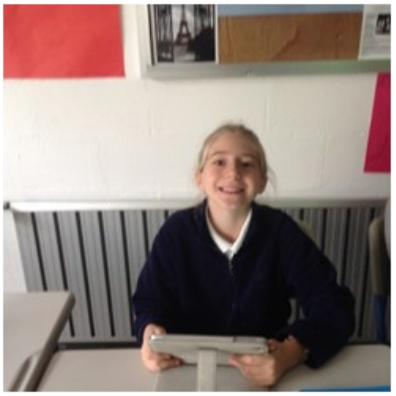

CLASSE 6

Enquête

Prends le temps de vivre!

As-tu rangé ta chambre?

As-tu fait tes devoirs?

Chacun son style

As-tu mis la table?

J'aime bien faire les choses à mon rythme.

FRANÇAIS

BİENVENUE Á NOTRE ÉCOLE IRMAK

CLASSE 7

Á QUEL RYTHME VİS-TU ?

Enquête

7h 00, le réveil sonne.

a - Tu éteins ton réveil et te rendors jusqu'à 7h30

b- Tu es réveillé(e) depuis cinq minutes.

c-Tes parents te réveillent.

CLASSE 8

GÉNÉREUX

La santé

CONNECT

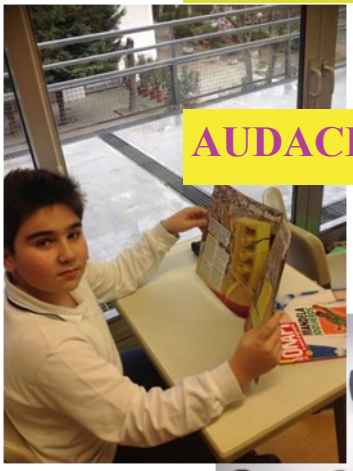

AUDACIEUX

OPTIMISTE

GÉNIAL

Ocak 2015/Mavi/52

JMUN

Irmak Middle School students from the JMUN Club travelled to Kemerburgaz to participate in the 2014 HISMUN Conference at Hisar Schools this past weekend. This year the JMUN students represented the country of Uganda and Eighth Grader Lal Çatal was the ambassador of the delegation. In addition to making sure her hair looked nice for the conference, Lal delivered an excellent speech about Human Rights. The conference also gave the students the opportunity to use their formal English skills in a competitive environment. Eighth Grader Mehmet Kaymaz, for example, continued to develop diplomatic ways of threatening other countries with military force. Above all, the conference gave the students the opportunity to discuss important social and political problems with students from all over the world.

6 DIFFERENT THINGS ABOUT ENGLISH

The longest word in English is written with 45 letters.

Pneumonoultramicroscopicsilicovolcanoconiosis

In every 98 minutes 1 new English word is created.

The word "set" has more than 400 meanings.

In English you can't make rhyme with orange, purple, silver and month words.

No word in the English language rhymes with month, orange, silver, or purple.

The word "Almost" is the longest word with all the letters in alphabetical order..

ALMOST

Rhythm word is the only word that doesn't use any vowel.

Rhythm

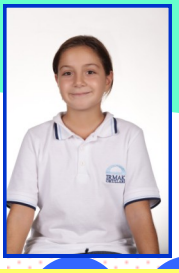

Lal Atsan 5B Sedef Yurdakul 5A

BLOG ENTRY (6th Graders)

We went to England 3 weeks ago . We stayed in a terrible hotel. The curtains were ripped! The food was awful, too. I went to London eye. It was huge. The weather was great! It was sunny but at night , it was freezing. One day , we went Oxford Street. It was fantastic! It was like Bagdat Street. We went shopping. There were many shops . We went to England in winter so I couldn't swim. One day I slept all day long! I loved musicals, too. They were great. I saw Big-Ben and we went to Hide Park. They were beautiful and Hide Park had a great scenery . We stayed there for 3 days. What a shame! I had a fantastic time with my family in England.

Halide Sezi HASİN 6A

In my summer holiday, I went to Germany with my family. Although it was summer, the weather was terrible in Germany but we did many fantastic things like eating sausages and visiting different museums. In Germany I wanted to go to **LEGOLAND** and **PLAYMOBIL FUN PARK** because there are great toys factories, there. These factories make toys using tiny figures. One day, we walked around in the city. Then we went to **LEGOLAND** and **PLAYMOBIL FUN PARK**. There were huge rollercosters and I was terrified. I had a great time in Germany.

Batu AKGÜN 6A

I was at London last summer and I had a lot of fun . I went to Big Ben,Madame Tussaults museum and Legoland . I also went to central streets of London because I wanted to see every single thing in London. Our hotel was at the Regents Park so we were so close to the Regent's Street and Picadilly Street. I went to the world's biggest toy store, Hamleys. That building which was full of toys was really huge. Other day we wanted to go to Legoland but every one said that the weather was freezing.

We were lucky that day because the weather was very clear so we had a lot of fun. My dad didn't want to ride the rollercoster but I changed his mind. That was a fantastic day. Last day, we went to Buckingham Palace and James Bond Motion Museum. The Buckingham Palace is in the green park and that day there was a bike race in the Green Park . I met some good bikers and I ate fish and chips with them.Then we went to the Bond Motion Museum and that was a fantastic holiday for me.

Kerem DÜNDAR 6B

Last year I went Bodrum with my old friend. We stayed in a fantastic hotel. Hotel had tennis courts, waterslides, a huge restaurant, many pools and it was near the sea. We stayed here for only 3 days but had a great time. We played tennis, football, we went to waterslides and we rode down the waterslides. Sometimes we went to the sea, too. Hotel had delicious food. We liked food so much. At night we went disco and we watched kareoke shows. There was not much light so we saw lots of stars. I really liked the hotel. It was a great holiday.

Lara ÇINAR 6A

FESTIVALS AROUND THE WORLD

Tomato Festival

Hello,
My name is Carolina. I am from Spain. I want to write about the Tomato Festival. It is a very exciting and fun festival. This festival has started in 1945 because of a children fight. When the children started to fight, one of them threw a tomato and then everyone started to throw tomatoes to each other. This festival is usually celebrated on August's first Wednesday. It lasts a week. This August I joined this festival. In the festival I only threw tomatoes to everyone. It is quite easy. In the Tomato Festival everyone throws tomatoes to everyone. It doesn't matter who you throw the tomato at.You start throwing at 11 o'clock in the morning and end at 1 o'clock .It is so much fun. When you finish throwing, your face and clothes become red because of smashed tomatoes. You look scary. Haahahaaaa!!!!!Come to our country in August and start throwing in the streets!!

Cheese Rolling Festival

Hi Guys,
My name is Mike. I am from England. I want to tell you about our super fun Cheese Rolling Festival. We make this festival on Copper's Hill. This festival started in 1836. Noone knows why and how it started. On May 27th, 20 men start rolling cheese rolls down the Cooper's Hill. They try to catch the cheese before it comes to the end. When they catch the cheese they can take the cheese and eat it. The Cooper's Hill is a very high(200 m) and straight hill. All the men can roll. But usually 18- 20 years old men roll. When I grow up I should roll and try to catch the cheese. It is so much fun to watch it and do it. But I think the most entertaining part is rolling down the hill. Please come to our country and join the festival!!!! Goodbyeee!!

Chinese New Year

Nice To Meet You,
I am Chen-chi. I am Chinese. I want to give information about our New Year Festival. We celebrate this New Year Festival in all the streets in China. This celebration has started a hundred years ago. Noone knows why it started but some people thought it started because of a fight between some people and a creature called Nian. We celebrate our New Year with red clothes and with dragons. We put up some Chinese lights. We dance and fly dragon kites. We make dragon costumes. Please come to our country at the time of new year!!!!! Celebrate it with us!!!!!!!

Bilge Doğa BACINOĞLU 5B

Our 5th Grade Prep students wrote about their summer holidays...

My Last Summer

When we were travelling

Last summer my family and I went to Kuşadası. We usually got up at eleven o'clock. We rented a summer house. There was my cousin, my aunts and my friends. In the nights we always went to walk, usually we went to the amusemet park. The sea was super. Sometimes we went to another sea. The name of the other sea is Güzelçamlı. Güzelçamlı was more beautiful because it was still. In July it wasn't crowded but in August it was very crowded. In our complex, there was a swimming pool. The last day of Kuşadası, my friend was in the pool. When my family and I got in the car, my friend ran and came to us. She said: “Bye bye, see you later.” When we came home, we needed rest for a long time. In the other days my sister and I met our friends. We had a great summer.

Güneş ÖZEN 5 PREP

My aunt and me

My sister, my friend

My dad and me

My Last Summer

Last summer, I was in my grandfather’s village. There is a farm in the village. There are goats, cows, sheep and chickens. You can get milk from a goat and drink it. I have a few goats. The first one, her name is Keklik and it is a Turkish name. The second one is Palaz and the third one is Paşa. I know their names are interesting. One day I was in the village. I have a cousin in the village. I went to the chicken house with my cousin. Suddenly, I broke an egg and my cousin was holding the egg. But, we didn’t tell our moms because we knew they would be angry. This is my interesting memory. I love my farm. I had a great time in the farm.

Melike YÜKSEL 5 PREP

Stories from Prep

A Day At the Zoo

One day, Mrs. Molly and the students were at school. Mrs. Molly said: Today we are going to the zoo. The students said: Yes! When they came to the zoo, Emma had a stomachache. She wanted to stop the bus. Then the bus stoped. Emma went out with Mrs. Molly. Emma needed some water and Mrs. Molly bought water for Emma. When Emma was good they went to the zoo.

Then they came to the zoo. They were very excited. In the zoo, they saw sharks, fish and dolphins in the aquarium. In other sections they saw deers, giraffes, lions, tigers, zebras, monkeys and bears. After that, they had a lunch. They ate hamburgers and they drank orange juice.

They came back to school. They had a great day..

GÜNEŞ ÖZEN 5 Prep

One day, Chris and Emma went to the Jill's birthday party. They were so excited! When they came to the party, they gave a gift to Jill. Jill was happy! After that, they went to the carnival with Jill. They bought tickets. After that, they came back to the house. They were tired. Then, they played PS4 in living room at 8:30 pm. But Emma lost the game. Her brother Chris won the game. And then, they went to bed. They slept. Next morning, they went to the picnic. Emma and Chris ate breakfast. Mum and dad tried to little twins to slept. And then, mum went to the market. She bought fruit for little twins. Little sister Molly helped her while she was shopping. When they came home, dad said: "Let's go to the camp!" And they came to camp area but there weren't six beds. There were only four! Mom and dad slept with the twins. And of course, they read a story to them. In the morning, Molly escaped from the tent. They chased her and the mother said: "Oh my god! Molly escaped!" And Molly tried to take photo of her mother. But Molly fell down and camera was broken. They went to the hospital because Molly hurted her knee. Molly was sad and angry because she wanted to swim in the sea. They came back to home. They had a great weekend!

Tuna ENGİN- Billur GÜLGE 5 Prep

Weird but True !

Didaskaleinophobia is the fear of going to school.

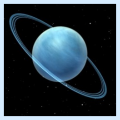

Winter lasts for 21 years on Uranus.

Did you know a hippo's lips are about two feet wide?

Before toothpaste was invented some people cleaned their teeth with charcoal.

A zebra fish can repair its heart if the organ gets damaged.

Elephants sometimes hug by wrapping their trunks together to greet or show affection.

A person uses approximately fifty-seven sheets of toilet paper each day!

Men are 6 times more likely to be struck by lightning than women!

Of all the words in the English language, the word *set* has the most definitions!

During your lifetime, you'll eat about 60,000 pounds of food, that's the weight of about 6 elephants!

The names of Popeye's four nephews are Pipeye, Peepeye, Pupeye, and Poopeye!

Sedef Yurdakul 5B

Lal Atsan 5B

WHO ARE WE?

Our Old journal!

Who are we ? We are the journalism club. We are 9 journalists who come together to prepare a beautiful magazine for you. We are the voice of our school.
We work at club times and sometimes at other times, too. We create pages about what we like to do and what you like to do.

Our teachers help us to edit these pages. And we prepare this journal now you are reading. We work hard for this journal. But we have so much fun too. We are little writers of Irmak. If you want to be on these pages write something and be a writer!

Sedef YURDAKUL 5A

Ortaokul Resim Kulübü Çalışması

İlkokul Sanatçı Yorumlaması